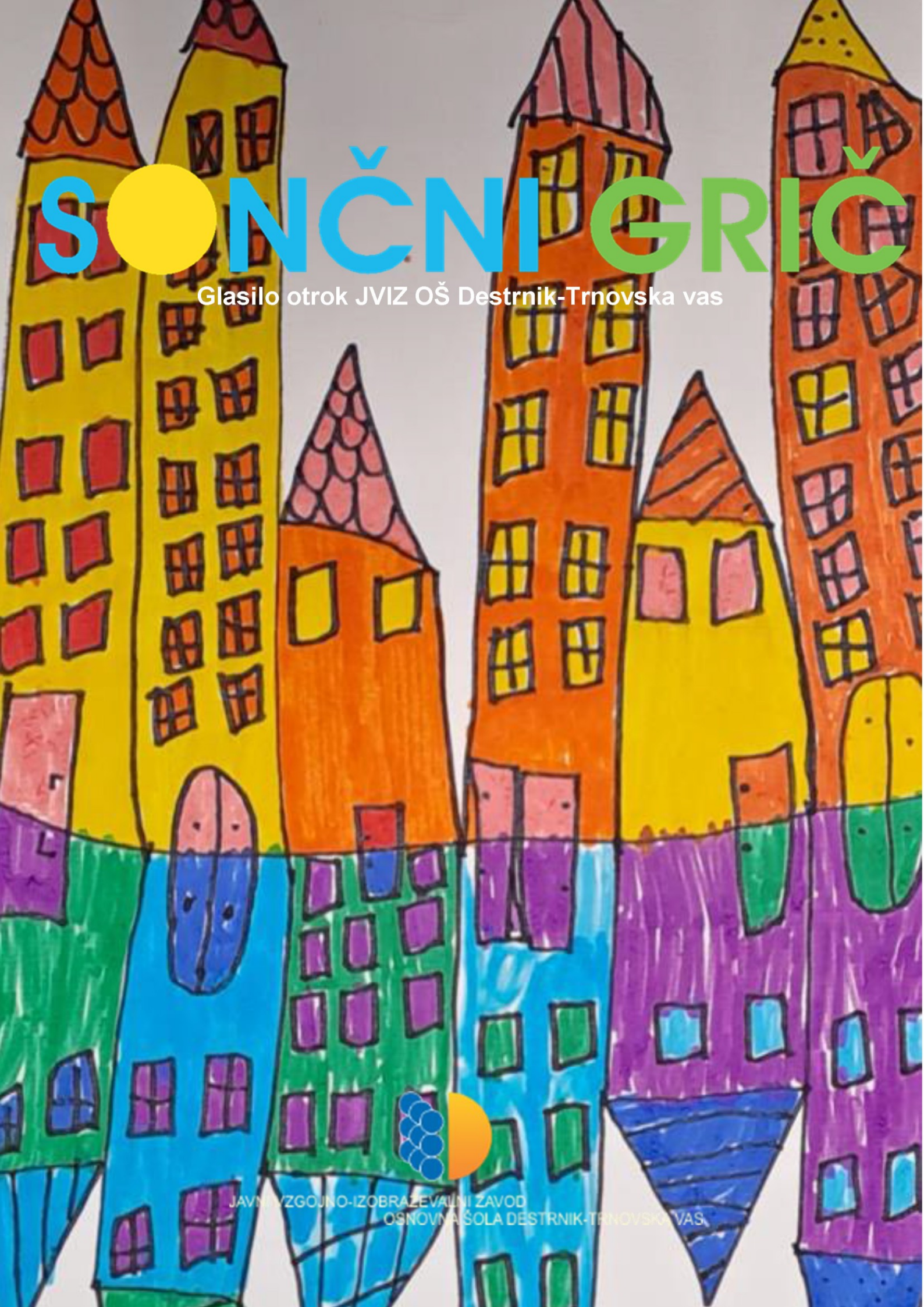

S^ŃČNI GRİČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

JAVNI VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNI ZAVOD
OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-TRNOVSKA VAS

Spoštovana bralka, spoštovani bralec!

Po deževni in precej hladni pomladi je sonce končno obsijalo naš grič in nas opomnilo, da se šolsko leto bliža koncu. Večina pomembnejših dejavnosti, ki smo si jih letos zastavili, je za nami in, kot vsako leto, se lahko s ponosom ozremo na dosežke naših učencev, ki so svoje znanje, sposobnost in ustvarjalnost dokazovali na različnih področjih. Čeprav je kateri izmed naših ciljev ostal nedosežen ali pa želja neuresničena, je prav, da si vzamemo čas za počitek. Ta nam bo prišel prav pred novimi izzivi, ki se jim bomo posvetili naslednje šolsko leto.

Letošnje šolsko leto smo, še nekoliko bolj kot ostala, tudi zaradi tragičnih dogodkov v nam ne tako oddaljenih krajih, posvetili medsebojnim odnosom. Delavci šole in obeh vrtcev si prizadevamo ustvariti okolje, v katerem bi se vsak počutil sprejeto in varno. Zato spodbujamo odgovorno vedenje, pravičnost in medsebojno spoštovanje. Le v takšnem okolju se namreč lahko otrok oz. mladostnik kvalitetno uči in razvija svoje zmožnosti ter se odgovorno vključuje v skupnost. Varno in mirno okolje pa pripomore tudi k razvoju domišljije mladih in spodbudi njihovo ustvarjalnost – pri naših otrocih te ne manjka.

Tudi letos vam v poletno branje ponujamo literarno glasilo Sončni grič. Zbrani literarni in likovni prispevki so nastajali skozi vse šolsko leto, nekateri spontano, pogosto pa je bila potrebna spodbudna beseda mentoric in mentorjev. V pesmih, zgodbah, razmišljanjih in likovnih prispevkih, ki so pred vami, se zrcali notranji svet učencev naše šole in otrok iz vrtca.

Mladim ustvarjalkam in ustvarjalcem glasila se zahvaljujem, da ste nam dovolili vstopiti v vaš domišljjski svet. Hvala tudi mentoricam in mentorjem, vsem, ki boste glasilo vzeli v roke, pa želim obilo zadovoljstva ob branju.

mag. Drago Skurjeni, ravnatelj

LIKOVNI IZDELKI OTROK VRTCA

Aleks Mihelak, 3 leta, Dež

Bine Nežmah, 3 leta, Dež

Klemen Mihelak, 3 leta, Dež

Ula Kuhar, 2 leti, Snežak

Teo Divjak, 1 leto, Ilustracija zgodbe
Zakaj je smreka tudi pozimi zelena

Sončna igralnica, 4–6 let, Prevozna sredstva

Ema Breznik, 6 let, Pisanka

Ana Mihelak, 7 let, Šopek

Teo Pavalec, 2 leti, Jesensko listje v vetru

Lara Tašner, 6 let, Šopek

Nino Šumenjak, 3 leta, Dež

Oskar Kosec, 2 leti, Dež

Lara Tašner, 6 let, France Prešeren

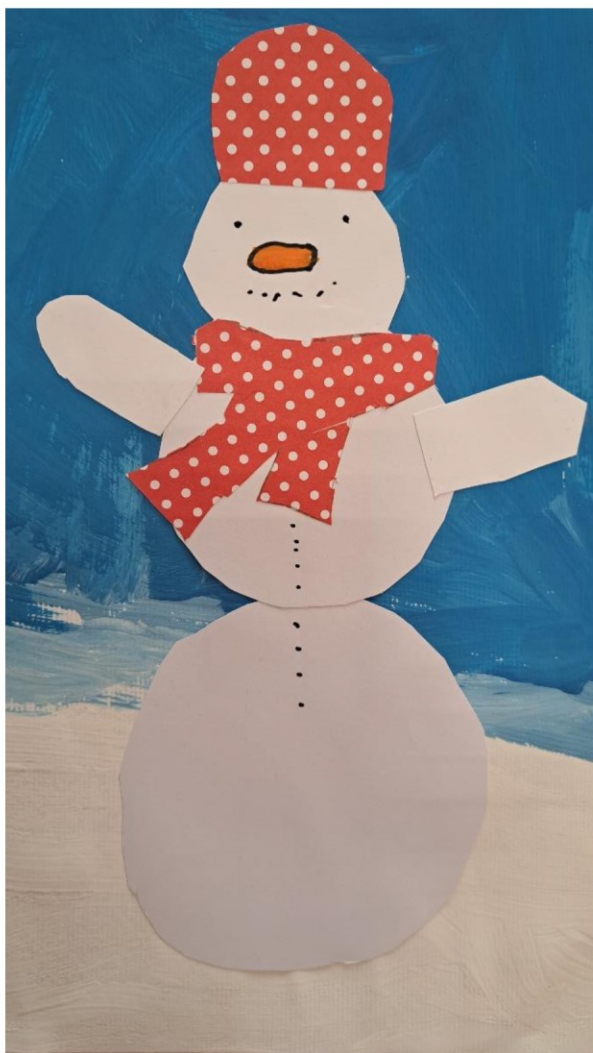
Oskar Kosec, 2 leti, Snežak

Rene Meznarič, 7 let, Snežak

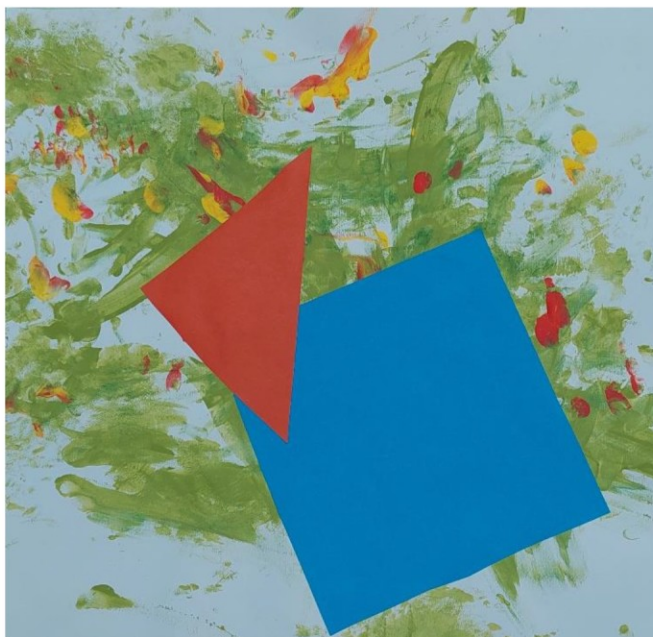
Luka Krajnc, 6 let, France Prešeren

Ema Šuta, 6 let, Snežak

Lars Kurbus, 2 leti, Ilustracija pesmi Bel zajček

Eva Murko, 1 leto, Moja hiša

Ana Mihelak, 7 let, Pisanka

Iza H., 3 leta, Pisana gredica

Maks Arnuš, 4 leta, Zajca posejeta mavrico

Bibe, 1–2 leti, Pomlad

Eva, 5 let, Zvončki

Eva P., 4 leta, Gozd jeseni

Tai K., 2 leti, Ptičja hišica

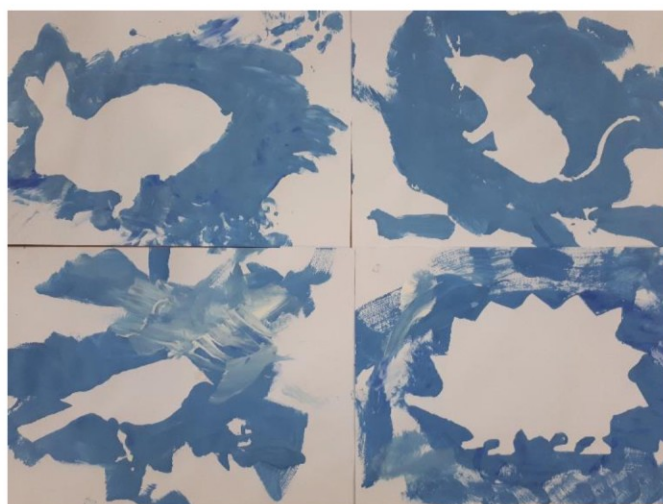
Mija Repenšek, 4 leta, Igra z barvami

Sofija H., 2 leti in pol, Dobri snežak

Veronika N., 2 leti, Jesenski gozd

Bibe, 1–2 leti, Dobri snežak

Jure Krajnc, 2 leti, Pomladne cvetlice

Lea Mastnak, 3 leta, Pomladno drevo

Gašper Fl., 5 let, Zvončki

Gašper Fr., 6 let, Zvončki

Bibe, 1–2 leti, Dobri snežak

Zarja Horvat, 4 leta, Ustvarjanje po pesmici Iglu

Ota Č., 4 leta, Pravi prijatelj

Jan K., 5 let, Zvončki

Taja H., 4 leta, Gozd pozimi

Lukas Simonič, 4 leta, Jaz

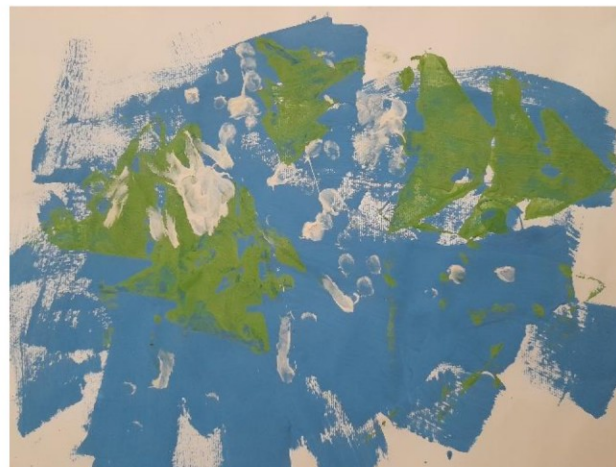
Tai B., 2 leti in pol, Dobri snežak

Nik V., 4 leta, Pisan travnik

Polžki, 2 leti, Razbita buča

Jurij K., 2 leti, Juhuhu zima je tu

Tjaša P., 2 leti in pol, Ptičja hišica

Lea Mastnak, 3 leta, Pomladno drevo

Ula Č., 4 leta, Mavrična ribica

Mark T., 2 leti in pol, Mavrična ribica

USTVARJANJE V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA

V skupini OPB 2 smo učenci 2. a in 2. b razreda med drugim ustvarjali v sklopu projekta *Gozd in naravno okolje skozi otrokove oči*, v okviru natečaja Pošte Slovenije *Božičkova pošta* smo temu dobremu možu pisali pisma, izdelki izpod naših rok pa so vse leto krasili tudi šolske hodnike.

Mala pošast Mici, OPB 2

Velikonočni piščanci, OPB 2

Razstava jesen v OPB 2

Razstava zima v OPB 2

Razstava pomlad v OPB 2

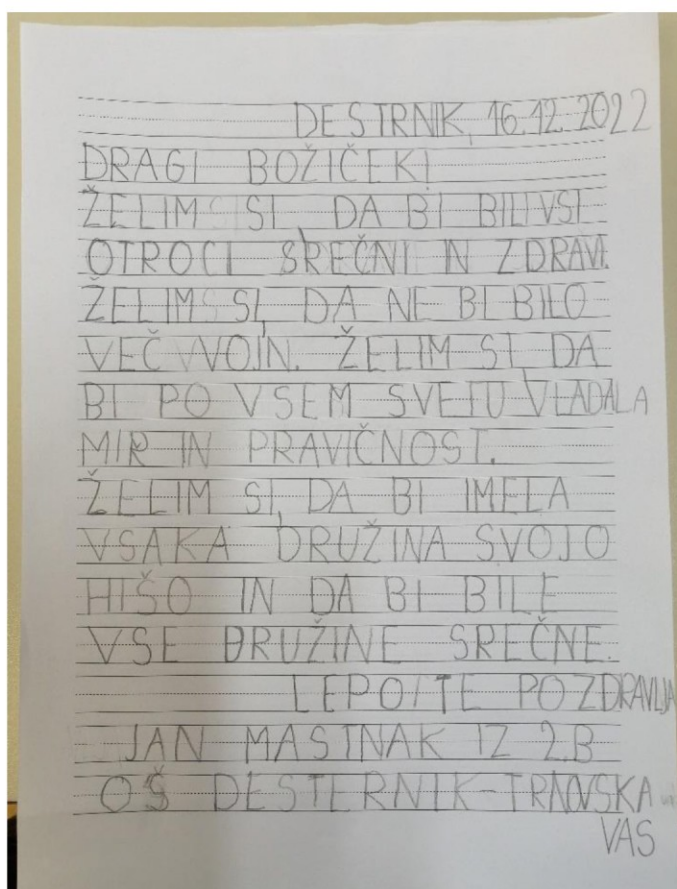
Taja Vuk, OPB 2

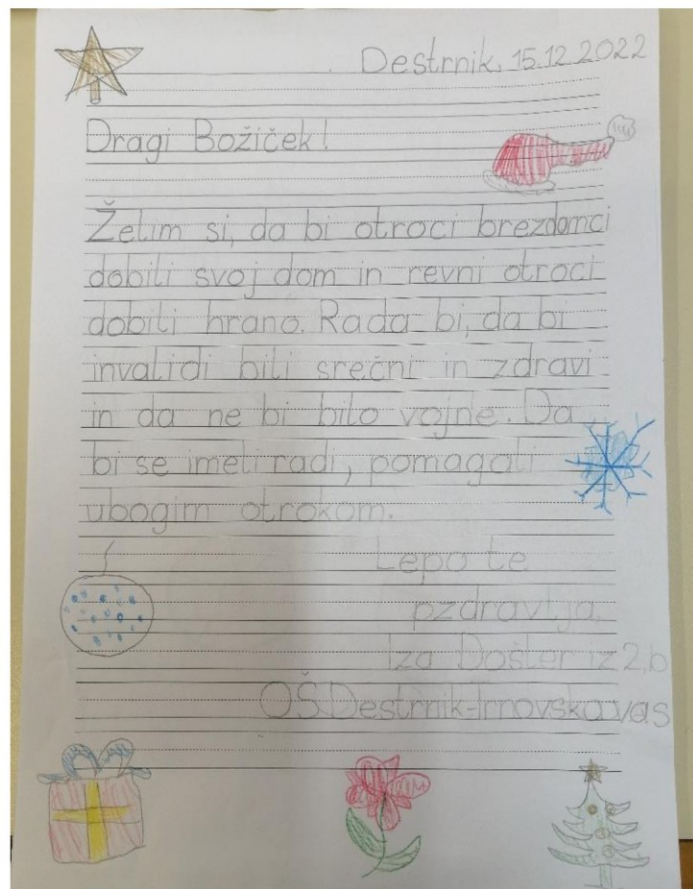
Špela Potrč, OPB 2

Nošnja hloda, učenci OPB 2

Jan Mastnak, Pismo Božičku, OPB 2

Iza Došler, Pismo Božičku, OPB 2

Oddelek podaljšanega bivanja OPB 6 pa združuje učence 3., 4. in 5. t razreda. Tudi mi smo pridno in veliko ustvarjali – v oktobru, mesecu požarne varnosti, smo se posvetili tej temi, med šolskim letom smo veliko brali in dela kasneje likovno poustvarjali, tudi naši izdelki pa so brez besed nagovarjali vse, ki so vstopili v šolo.

Filip Korent, 4. t, Gasilci, OPB 6

Zoja Krajnc, 3. t, Gasilci, OPB 6

Mark Lukman, 3. t, Gasilci, OPB 6

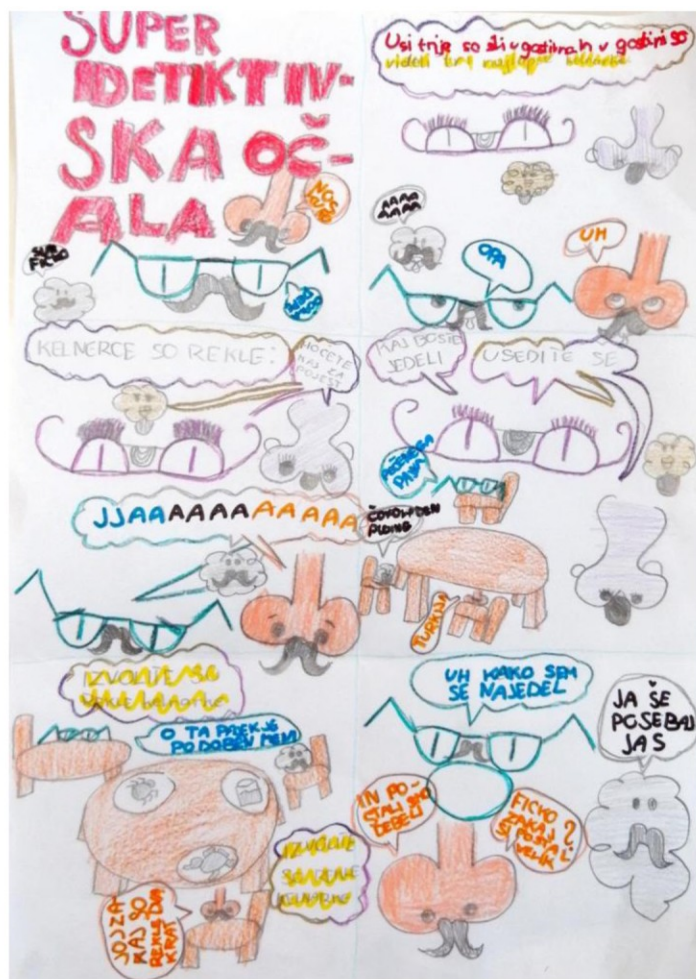
Tim Kevin Čuček, 3. t, O zajcu, ki se je rad smejal (poustvarjanje), OPB 6

Gregor Kosmač, 3. t, O zajcu (poustvarjanje), OPB 6

Eva Forštnarič, 4. t, Inšpektor Jože, OPB 6

Zoja Krajnc, 4. t., Inšpektor Jože OPB 6

VELIKO SMO RAZMIŠLJALI O NARAVI ...

Nejc Kraner, 7. b, Podvodni svet (barvni tuši)

JAZ, VODA

Kdo sem jaz? Jaz sem voda. Deroča ali mirna, sladka ali slana, vse to sem jaz, voda.

Visoko v gorah, pod najlepšo sivo-belo skalo, pogledam v svet. Pozdravljene ribe, res žarite. Pozdravljene rože, ki rastete tam v naravi. Pozdravljeno sonce, ki prodira skozi oblake. Tam ob strani pa plavajo ljudje. Gledam jih in opazim, da ima nekdo nekaj v roki. Kaj je to čudo? Naš največji sovražnik je to, mi zaupa mati narava. Imenujemo ga plastika. Sprašujem se, kaj bi lahko bilo s tem tako narobe, in izvem, da potrebuje več kot 1000 let, da se razgradi. Upala sem, da bo človek to pospravil v koš, ampak, žal, se je zgodilo ravno to, česar sem se najbolj bala. Odvrgetel jo je kar tam, na rečni breg. Zakaj, se sprašujem, vendar nimam odgovora na to. Takšnih ljudi, kot je ta, je na žalost ogromno. Preveč. Eden in še eden in še dva in še 8 milijard ljudi živi na svetu. Tako ne bo šlo naprej.

Pozabim na to in gledam naprej. Zagledam visoko temno betonsko čudo, iz katerega se kadi. Kaj je ta dim, se sprašujem. Ne zdi se mi ravno dobra stvar. Zaslišim rjojenje medveda. Obrnem se na drugo stran in vidim belega polarnega medveda, ki kmalu ne bo imel več svoje ledene plošče pod nogami. Ti dve stvari povežem. Ugotovim, da visokih temnih betonskih čudes, imenovanih dimniki, ni tako malo, in da ta dim povzroča segrevanje, kar pomeni, da se belemu polarnemu medvedu topijo tla pod nogami. In verjetno ni edini. Kje bo živel zdaj? Verjetno bo umrl.

Naenkrat me nekaj uščipne. Padam. Drvim po mestu in uničujem vse pred seboj. Kar naenkrat me je tukaj preveč. Na drugi strani boleče hitro izhlapevam in me primanjkuje. Kako to? Zakaj se moja razporeditev tako zelo spreminja? Jaz, voda, ki sem vir življenja, zdaj življenja uničujem. Zakaj je tako? Je tudi za to kriv človek? Žal je.

Zdaj, ko vem, da za vsem tem, kar se mi dogaja, stoji človek, se zavem, da bi človek lahko vse to tudi popravil. Razmišljam naprej. Morda lahko s svojo lepoto navdihnem enega, dva, morda celo tri in na koncu kar vse. Vseh osem milijard ljudi. Rada bi jih navdihnila, da nekaj spremenijo. Vsak zase in vsi skupaj. Tako bi se lahko imela lepo jaz, beli polarni medvedi in seveda vsi ljudje na tem svetu.

Alin Kokol, 8. b

NARAVA

Narava, lepa
kot božična stepa,
vendar krhka
kakor rožica brhka.

Vedno je in vedno bo,
tudi če nas ne bi bilo.
Zato pozabimo sedaj
na vse spore, ki bili so kdaj.

Dajmo zdaj vse na stran
in stopimo skupaj v novi dan.
Naj narava nas poveže
in razdvajanje preseže.

Filip Rom, 8. b

Lucija Vidovič, 4. a, Spomladansko drevo
(voščenke, barvice)

Noah Gomilšek, 4. a, Drevo pozimi
(voščenke, vodene barvice)

NARAVA

Vsepovsod je, kamor greš,
njive in polja, trava in drevesa,
kamor stopiš, kamor zreš,
tam vidiš naravo kot sama nebesa.

Vendar ni bilo vedno tako
in tudi več ne bo.
Kajti človek se širi, jo zavzema in
uničuje,
a vendar sam sebe kaznuje.

Za vsako drevo posekano,
za vsako žival pridržano.
Vsakič, ko človek naravi škodi,
naredi še en korak po napačni poti.

Filip Rom, 8. b

UČENKA 2. A, IZA DOŠLER, JE USTVARILA ZBIRKO PESMI Z NASLOVOM ČISTA ZEMLJA.

ČISTA ZEMLJA

Zemlja je naš edini planet,
na njem je življenje.
Zato bodimo srečni in čistimo jo.

OKOLJE

Čistimo, čistimo naše okolje,
da najlepši bo svet
in pri cvetu bo cvet.

ODPADKI

Odpadki sodijo v koš
in ne v naravo.
Danes nosi, nosi,
da odpadkov več ni.

PIVO

Moški, ki pijejo pivo,
vržejo pločevinke na tla.
Tisti, ki to naredi,
naj ga bo sram za dva.

PLASTIKA V VODI

Plastika v vodi,
grdo, grdo, saj to ni res!
Tisti, ki to je naredil,
naj mačo bo za sebe,
za mene pa ne.

TRGOVINA

Za v trgovino vzemi svojo vrečko.
Če vzameš jo od tam,
to sploh mi ni všeč.
Ta vrečka nato potuje v morje,
a jaz sem potrta, morda bo kdaj bolje.

NARAVA

Narava, oj lepa štajerska narava.
Onesnaževanje okolja je
ena slaba stran človeka.
Ni, ni, ni lepo,
človek, sram naj te bo.

LEPA NARAVA

Oj, lepa, lepa naša narava.
Ti nas spoštuješ in jaz tebe.
Od danes naprej te čistili bomo,
saj ti si naš dom.
Bodimo srečni, da sploh obstajamo,
to je za nas najbolj pomembno.

VČASIH PA NAM NARAVA POKAŽE ZOBE ...

POPLAVA

Po pouku sem bila doma v svoji sobi in se brezskrbno igrala. Začelo je močno deževati. Niti pomislila nisem, da bo kaj narobe.

Mama mi je povedala, da bo verjetno poplavlil potok. Pogledala sem skozi okno in videla, da je bilo vse pod vodo. Cesta je bila poplavljena. Voda je drla na vse strani. Zelo sem se prestrašila. Sestrična mi je povedala, da bo še nekaj dni deževalo. Voda se je bližala dvorišču in našim avtom. Mamo je bilo strah, da bo voda avtomobile dvignila. V strahu sem čakala, kaj bo. Na srečo je nehalo deževati in voda je odtekla. Ni je bilo več. Bila sem pomirjena.

Na srečo se je pri nas vse dobro končalo. Vedno, ko bo deževalo, se bom spomnila teh poplav, ki so nas vse prestrašile.

Eva Forštnarič, 4. t

Eva Forštnarič, 4. t (OPB 6), Gasilci

Špela Potrč, 2. a, Dežnik (mešana tehnika)

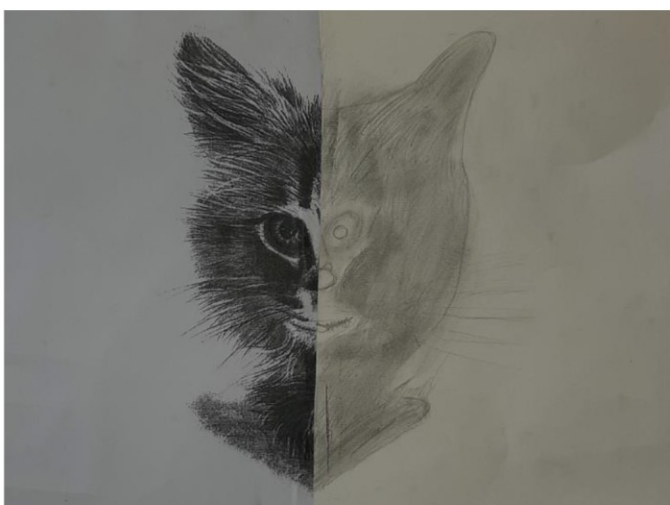
Eva Širec, 2. a, Dežnik (mešana tehnika)

Eva Masten, 5. a, Domišljjska žival

Maša Fradl, 5. a, Domišljjska žival

Kevin Prajndl, 5. t, Simetrija

ZEMELJSKI PLAZ

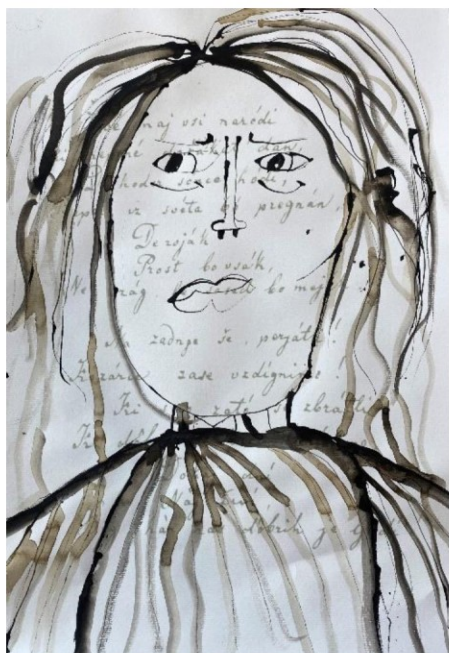
Kot po navadi sem zvečer pred spanjem gledal televizijo. Nenadoma je zazvonil telefon. Atija je klical sosed. Videl sem, da je atijev obraz postal zaskrbljen. Povedal je, da se je po hribu začel pomikati zemeljski plaz. V trenutku sem pomislil na naše živali.

Takoj sva šla pogledat, kaj se dogaja. Med potjo sva se spraševala, kaj je z našimi živalmi. Ko sva prišla dol, sva videla, da se plaz pomika proti sosedovi ogradi z živalmi. Razmišljala sva, kaj sploh lahko narediva, da preprečiva najhujše. Videla sva, da sva nemočna. Tudi mama naju je poklicala in povedala, da zaradi poplavljenе ceste ne more domov. Bila je že pozna ura, ko smo se odpravili v hišo in zaskrbljeni odšli spat. Zjutraj smo videli, da je bila uničena naša ograda in cesta. Uničen je bil tudi sosedov vinograd. Iz občine so nam pomagali, da smo popravili ogrado za naše in sosedove živali. Župan nam je čez nekaj dni povedal, da je škoda zagotovo milijonska. Upali smo, da neha deževati. Živali so bile še več dni prestrašene.

Vsak dan gledam v nebo in upam, da bo vse to minilo. Tega dogodka se bom vedno spominjal. Ugotovil sem, da je narava močnejša od nas.

Nick Horvat, 4. t

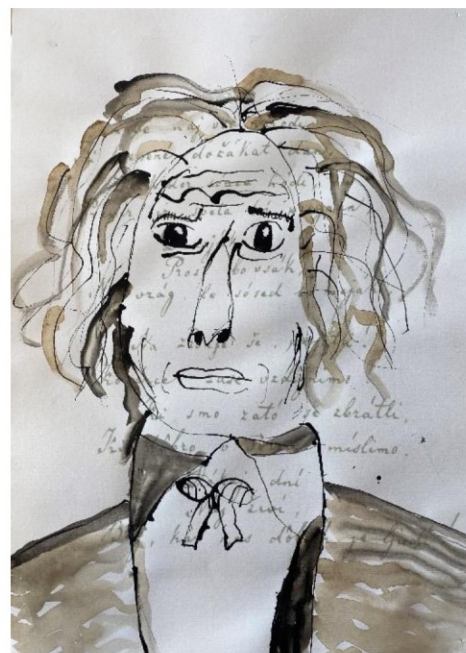
**A KLJUB VSEMU SE ZAVEDAMO
LEPOT SVOJE DOMOVINE.**

Aleks Dovečar, 2. a

Filip Žuran, 2. a, F. Prešeren

Luka Malinger, 2. a

**UČENCI 9. RAZREDA SMO BRALI PREŠERNOVO ZDRAVLJCO IN RAZMIŠLJALI O
SLOVENCIH, SLOVENIJI, DOMOLJUBJU ...**

Mir na svetu je pomemben, zato vse narode pozivam, naj nehajo s sovraštvom. Nekje po svetu divja vojna, kot na primer v Ukrajini in Siriji. Današnji družbi primanjkuje olike, saj veliko ljudi, ki jih srečaš, ne pozdravi. Ljudem manjka tudi spoštovanja do sočloveka. Treba je poudariti tudi domoljubnost. Novi rodovi se naj izogibajo stereotipov in rasizma. Ljudje sploh nimajo spoštovanja do sosednjih narodov in sočloveka.

Tilen Ivančič, 9. a

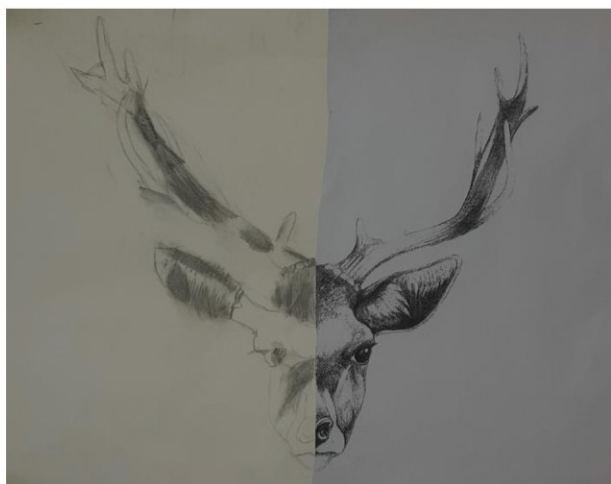
Maš Kozel, 2. a, Božična noč

Za Slovence bi mnogi rekli, da so zelo dobrodušen in delaven narod. S tem bi se strinjala tudi sama, saj večina Slovencev trdo dela za vse, kar ima. Smo zelo velikodušen, spoštljiv, a na čase zavisten narod. Neradi vidimo, da ima kdo lepši vrt, bolje pobarvano ograjo ali lepšo fasado, kot jo imamo sami. Čeprav v sodobni družbi primanjkuje složnosti, spoštovanja in pozitivizma, smo vseeno ljudje, ki se znamo zabavati in cenimo svojo kulturo ter tradicijo. Pri Slovencih velikokrat pogrešam več sprejemanja drugačnosti in novosti. Mnogi starejši so zelo staromodni in niso pripravljeni sprejeti novejših in modernejših idej, ki se dandanes pojavljajo po svetu. Med naše slabe navade pa bi lahko uvrstili tudi to, da se preveč ukvarjamo z drugimi, njihovim izgledom in obnašanjem, namesto da bi najprej pometli pred svojim pragom, saj tudi sami nismo brezhibni.

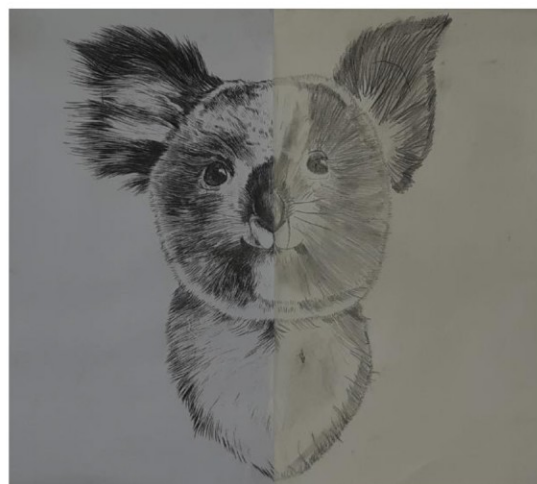
Nika Ornik, 9. b

Tim Voda, 2. a, Družina (mešana tehnika)

Blaž Petrič, 5. t, Simetrija

Karin Muršec, 5. t, Simetrija

Slovenci smo iskreno ljudstvo. Trudimo se in smo se velikokrat tudi bojevali za naše ozemlje. Vedno smo pripravljeni pomagati, pa čeprav na svetu spadamo med manjše države. Prešernova Zdravljica hvali nas, Slovenke, saj nikjer po svetu ni tako lepih deklet. Tudi mladeniče, ki so se in se bodo še bojevali za ozemlje Slovenije, omenja. Sporočilo pesmi nas prikaže v boljši luči, saj smo ena redkih držav, ki v himni ne vključuje bojevanja, ljubosumja ter sovraštva do drugih narodov.

Lucija Brumen, 9. b

Slovenci smo manjši narod, kar ne pomeni, da ne znamo stopiti skupaj, kadar je to potrebno. Ravno obratno. Že večkrat smo dokazali, da smo složni, pozitivni in predvsem ponosni na svojo domovino. Vrline, na katere smo lahko ponosni, so spoštovanje, delavnost, složnost, pogum ter ljubezen do domovine. Kot narod pa bi lahko gradili še na iskrenosti, zaupanju, resnicoljubnosti ... Lahko smo ponosni tudi na sprejemanje drugačnosti.

Lana Hanželj, 9. b

V sodobni družbi nam primanjkuje spoštovanja, saj si ljudje med sabo več ne postavljamo meja in to se vidi tako, da si povemo vse, kar nam pride na pamet, ne da bi pomislili, ali bo to drugega užalilo ali prizadelo. Manjka pa nam tudi poguma, saj se veliko ljudi ne zna postaviti zase. Poudariti bi bilo treba medsebojno spoštovanje, saj tako ne moremo nikogar prizadeti. Novi rodovi se bi resno morali izogibati stereotipnemu presojanju, saj je to v modernem svetu zelo pogosto in je veliko ljudi zato izločenih.

Dominik Kosar, 9. a

Manca Fras, 9. a, Škofja Loka (kombinirana tehnika)

Tilen Ivančič, 9. a, Prešeren (suhi pasteli)

Mark Jakomini Čuček, 4. a, Vijolice (tempera)

Dejan Fras, 1. a, Moja družina

K ČEMU PA TI POZIVAŠ DANAŠNJI ROD?

V sodobni družbi primanjkuje predvsem spoštovanja, bratstva in složnosti. Ne cenimo več pomoči sočloveka. Na vse gledamo negativno, s sovraštvom in slabo voljo. Poudarjati bi morali odkritosrčnost, vero v drug drugega, prijateljstvo, poštenost, kolegalnost ... V sodobnem svetu teh vrlin sploh ne cenimo, saj nam skorajda niso več znane. Zanimarjamo jih. Ne srečamo več ljudi, ki bi se prijateljsko žrtvovali za nas. Delavnosti skoraj več ni. Kljub temu da ljudje pravijo, da smo Slovenci delovni narod, smo leni, ne stojimo več za svojimi besedami in dejanji. Skorajda več nimamo upanja, pojavljajo se prazne obljube in dvomi. Mladi se izogibamo drugačnim od nas, že s pogledom jih presodimo in zavrnamo, knjigo sodimo po njenih platnicah. Dobro bi bilo, če bi ljudem dali samo priložnost in jih spoznali kljub njihovi drugačnosti, tudi če so to drugačna vera, rasa, prepričanje ali spolna usmerjenost kot naša.

Katrina Rozman, 9. a

Zala Kramberger, 4. a, Jesenski list (kolaž, flomaster)

Tadej Muršec, 1. a, Deževen/sončen dan

O DOMOVINI SMO RAZMIŠLJALI TUDI MLAJŠI UČENCI

Učenci 3. a

Rada imam Slovenijo, ker je moj rojstni kraj in domovina. Domovina mi pomeni zelo veliko, ker imam tu družino, prijateljice in prijatelje.

Ajda Lovrec

Meni Slovenija pomeni prijateljstvo in ljubezen. V Sloveniji se imamo vsi Slovenci radi.

Vita Breznik

Slovenija mi je všeč, ker govorimo slovensko in ker lahko živimo v samostojni državi.

Samaja Žunkovič

Slovenijo imam rad, čeprav je zelo majhna. Njeni državljani so prijazni. Je moja najboljša domovina, čeprav je bila včasih del Jugoslavije.

Andraž Ličen

Tia Kelc, 9. b, Cankar (suhi pasteli)

Najraje imam Slovenijo, ki mi največ pomeni, ker je moj dom in moje srce. Zame je Slovenija najlepša.

Tilen Kolednik

Rada imam Slovenijo, ker je moja najboljša država. V Sloveniji sem doma in se počutim varno. Vesela sem, da Slovenija obstaja.

Taja Lešnik

Učenci 4. a

Domovina je moj dom, ki ga imam rad. Je lepa, v njej se vsi spoštujemo. Največ mi pomeni narava, ki je prijazna in skrbna do nas. Rad živim v svoji domovini, ker imam pravice in vse, kar potrebujem.

Nejc Pihler

Domovina je moj dom. Je lepa. Ima vse, kar imajo druge države. V svoji domovini rada živim, ker imam vse, kar potrebujem.

Lucija Vidovič

Moja domovina ima najlepše naravne lepote na svetu. Srečen sem, da imamo našo Slovenijo, takšno, kot je.

Mark Jakomini Čuček

Tisa Kosec, 1. t, France Prešeren

Moja domovina je lepa, čista in majhna. Ohraniti moramo njene naravne lepote: gore, morja, reke, jame ... Pomeni mi veliko in rad živim tu.

Noah Gomilšek

Domovina je naša država, kjer smo vsi zelo prijazni. Zelo rada živim v svoji domovini, ker imam vse za preživetje, imam vse pravice. Imamo srečo, da živimo v naši majhni domovini, ki je zelo lepa.

Zala Kramberger

V svoji domovini sem zelo srečna. Je polna naravnih lepote. Daje nam vse, kar potrebujemo.

Žana Kozel

Ana Druzovič, 2. t, Jesen (slikanje, kolaž)

Nejc Šumenjak, 2. t, Kmetijski in delovni stroj

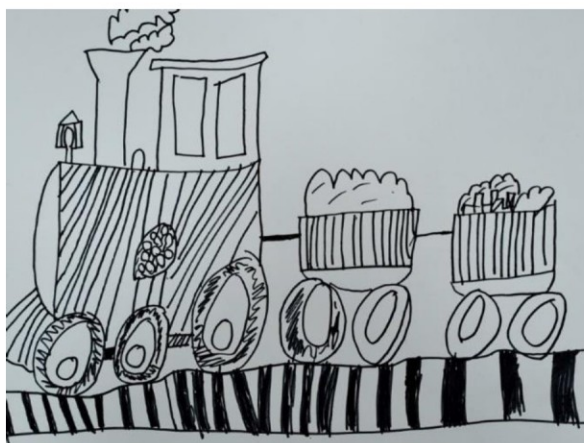
Učenca 2. b

Slovenija je država mojega rojstva in moja domovina. Zato bom vedno tukaj in bo vedno v mojem srčku.

Vid Arnuš

Jaz sem ponosna na svojo državo Slovenijo, ker lahko na tako majhnem koščku zemlje odkrivam na tisoče lepih stvari. Vse najboljše, Slovenija, rada te imam.

Iza Došler

Lan Horvat, 2. t, Promet (risanje)

DOMOVINI

Si lepa in raznolika,
a ne preveč velika.
Po hribih in dolinah se razprostiraš,
v mojem srcu za vedno bivaš.

Kamor koli grem,
vedno se k tebi rada vrnem,
da se k miru in družini
v tišini obrnem.

Okoli mene se vedno vrti
tvoja prečudovita lepota,
ki je ne more zamenjati nič na svetu
in je za moje oči prava slepota.

Si lepša od vseh drugih
na tem planetu,
saj smo tvoji ljudje,
mnogi znani po vsem svetu.

Daješ nam športnike in znanstvenike,
posameznike in skupine uspešne,
ki uspehe in znanje nadgrajujejo,
mi pa se z njimi dokazujemo.

Najlepše od vsega, draga domovina,
pa je, da četudi
na domačem travniku zaspim,
vem, da v domovini se zbudim.

Tinkara Ličen, 6. b

Blaž Dominko, 1. t, Breze jeseni

Špela Tašner, 4. a, Buče (vodene barvice)

Gaj Julij, 2. a, Pljučnik

SVET

Želimo si prijazen svet,
ki bi nam dal pravico zaživet.
Smo samo ljudje zato,
da skupaj živeli bi lepo.
Pravil se treba je držati,
in resnico spoštovati.
Nekatere nese tok pomot,
tiste, ki se ne zavedajo vseh grozot.
Če ljudje bomo prijazni,
ne bomo imeli skrbi in bojazni.
Vsi pošteno bomo živeli
in se dobre volje radi imeli.

Tjaša Čeh, 9. a

DAN

Zjutraj se zbudiš
in pogledaš skozi okno –
vidiš, kako lepo sonce vzhaja.

Stopiš ven,
začutiš, kako piha veter
in kako prijetno te božajo sončni žarki.

Greš na sprehod
in poslušаш, kako pojo ptički –
ustaviš se in prisluhneš naravi.

Zvečer, ko se odpravljaš spat,
pogledaš sončni zahod –
zapoješ pesem in zaspiš.

Klara Moharič, 6. t

MLADE KOPRIVE

Ljudje pridejo in grejo,
so kot mlade koprive.
Z njimi ravnaš previdno,
a te vseeno spečejo in zabolijo.

So kot drvarji.
Tvoje srce bodo prijeli, razdvojili
in prav nič v zameno posadili in popravili.

Obstajajo ljudje, ki bodo
iskro v tebi vžgali in
hitro tudi pogasili, a nove
prižgali ne bodo nikoli več.

A obstajajo ljudje,
ki bodo iskro v tebi negovali in čistili,
le da bi čim dlje ostala ohranjena.

Verjemi.
Ti ljudje so čudež.
Čudeži so okoli nas.
Le treba si je poiskati tistega pravega,
ki te bo obdržal, ne glede na to,
v kakšnem položaju boš.
Ela Štumberger, 7. b

Sašo Razlag in Klara Muršec, 8. b,
Fasadna lupina (oblikovanje s tetrapaki)

Neli Bubnjar, 2. a, Hrošč (mešana tehnika)

Tamara Požegar, 5. t

Karin Muršec, 5. t, Simetrija

Aljaž Dvoršak, 5. t

Tiara Mujkanović, 5. t

Gašper Horvat, 5. t, Simetrija

Nika Tašner, 5. t

Vid Toš, 1. a, Hiški pozimi

OBČASNO SE ZATEČEMO V SVET DOMIŠLJIJE ...

Učenci in učenke smo za pobeg iz resničnosti radi izbrali pravljice.

ZAŽGANI GRAD

Živela sta kralj in kraljica. Imela sta enoletnega zmaja. Grad je bil razkošen. Ko je zmaj zrasel, je s svojim ognjenim dahom zažgal grad. Kralj in kraljica sta morala žalostno oditi.

Prišel je pogumni vitez in pokončal zmaja. Grad so ponovno zgradili. Vitez si je našel dekle.

Potem sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

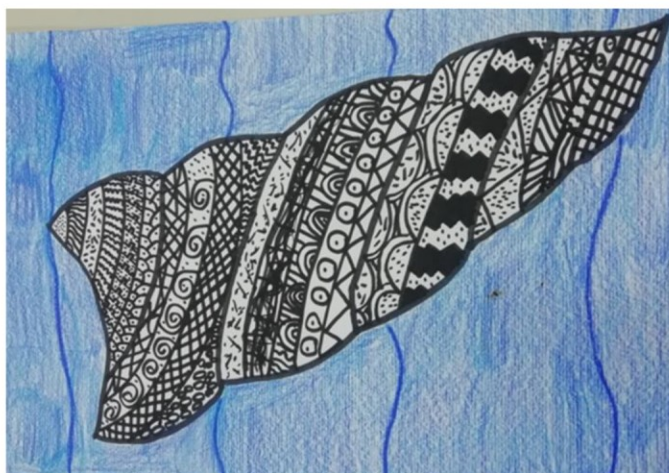
Swen Flor, 2. t

Simon Brumen, 1. t, Gasilci

DEKLICA URŠKA

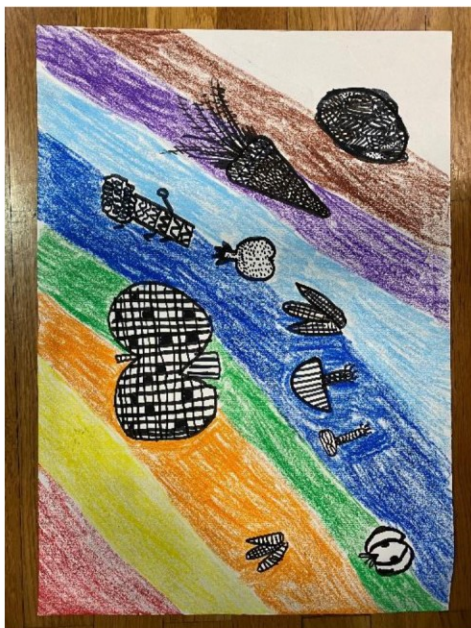
V mestu je živela deklica Urška.

Nekega dne se je z družino odpeljala v toplice. V toplicah si je oblekla kopalko. Nato je šla plavat. Čez nekaj časa se je odločila, da se bo posušila in sončila na ležalniku. Na vrsti je bilo kosilo. Urška si je naročila ocvrt krompirček in piščančje mini zrezke. Po kosilu so se spuščali po toboganu. Čez nekaj časa je postalo temno. Odločili so se, da se bodo oblekli in pospravili stvari. Nato so se usedli v avto in se odpeljali domov. To je bil Urškin najboljši dan med vsemi dnevi.

Vita Irgl, 2. t

Gaja Topolnik, 5. a, Školjka

Tin Borak, 3. t, Jesenski pridelki

Nela Mohorič, 1. t, Lisica

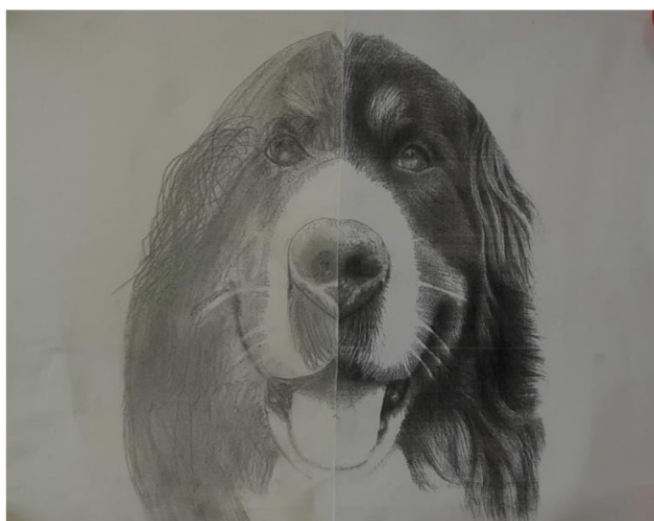
KONJ BLISK

Nekoč, globoko v gozdu, se je divji kobili Skaji skotil žrebiček po imenu Blisk.

Nekega dne, ko se je Blisk igral skrivalnice z drugimi žrebički, je zašel. Taval in taval je po gozdu, a ni našel domače črede. Zvečer je utrujen legel na mah in zaspal. Imel je čudne sanje. Nek pes in človek sta ga odnesla v čuden kraj, kjer so na srečo živeli konji in žrebički. Ko se je Blisk zbudil, je ugotovil, da to niso bile sanje. Tukaj je spoznal prijatelje in novo gospodarico.

Ko je zrasel, je postal najhitrejši konj na svetu.

Ana Druzovič, 2. t

Zala Tašner, 5. t, Simetrija

Tai Kep, 3. t, Ilustracija Kekca

Luka Rom, Rene Pihler, Žiga Horvat, 6. a,
Maketa za mačja plezala (šeleshamer)

DEKLICA IN MUCA

V mali hišici je živela deklica. Imela je mucko. Deklico je skrbelo za mucko. Dajala ji je hrano za mačke. Deklici je bilo ime Katarina, mucu pa Zvezda. Hišica je bila bela. V hiši sta živeli do konca dni.

Sara Korent, 2. t

PRINCESA IN KONJ

Nekoč je živela princesa. Princesi je bilo ime Lana. Imela je kobilo. Tej kobili je bilo ime Luna. Kobila je bila breja, a Lana tega ni vedela. Luna je nekega dne padla in skotila žrebička. Ko je Lana zagledala žrebička, je bila presenečena. Pohvalila je Luno in naredila zabavo.

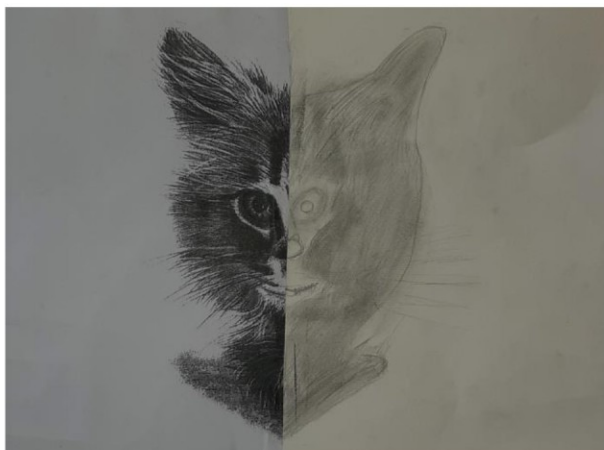
Tjaša Požegar, 2. t

PRINCESA MILA

Živela je deklica z imenom Mila. Sama je bila v velikem gradu. Nekoč je potrkala čarovnica. Mila je odprla vrata. Čarovnica ji je rekla, da je v njenem gradu zaklad. Mila ga je začela iskati. Našla je skrinjo in jo odprla. V njej je bila odeja. Bila je mehka, v njej pa je bil prah. Zaradi prahu je Mila zaspala, čarovnica pa je izginila. Okrog gradu je hodil škrat. Ko je zagledal princeso in jo poljubil na lice, se je Mila zbudila.

Škrat in princesa Mila sta se zaljubila in živela sta srečno do konca svojih dni.

Sofia Nežmah, 2. t

Kevin Prajndl, 5. t, Simetrija

Julija Gajšek, 5. a, Domišljijski grad

BABICA LIZIKA

Nekoč je živel babica po imenu Lizika. Ta babica je imela pet bratov. Ime jim je bilo Franček, Matjaž, Feliks, Jožek ter Franci. Vsi so bili hudobni do Lizike. Govorili so, da smrdi, in se norčevali iz nje. Bila je zelo osamljena, zato je odšla od doma. Vsi so se ji zelo smejali. Babica Lizika je rekla bratom, da bodo obžalovali, kar počnejo. Rekla je, da bo poklicala očeta, ki je zelo strog. Vsi so se prestrašili, zato ker je bil strog tudi do njih. Očeta je res poklicala in je prišel.

Oštel jih je in Lizika je v miru živel do konca svojih dni.

Zoja Horvat, 2. t

Sara Korent, 2. t, Družinski portret

Blaž Purgaj, 1. t, To sem jaz

ZMAJ KOKO

Nekoč, predavnimi časi, je živel zmaj Koko. Bil je zelo prijazen, a so se ga vsi bali. Če mu je bilo vroče, je izbruhnil ogenj. Če pa ga je zeblo, je kihnil in slišalo se je po vsej vasi.

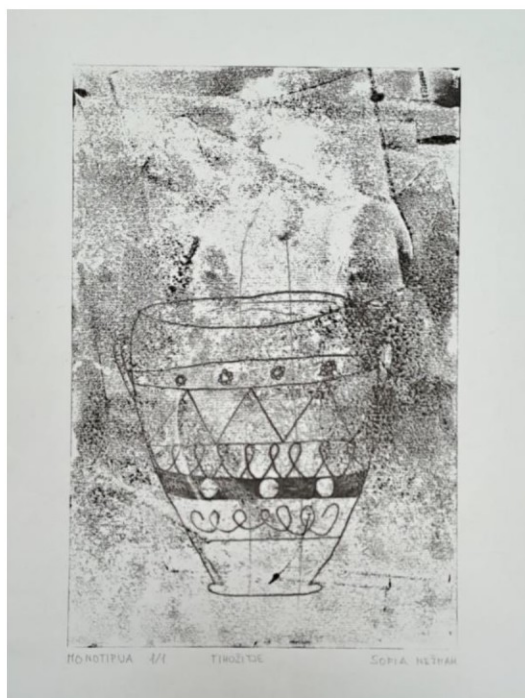
Nekega dne je prišla mlada ženska. Imela je napihnjene ustnice. Koko ni imel rad žensk z napihnjenimi ustnicami. Želel jo je pobruhati z ognjem. Tudi njeno prijateljico, ki je imela v nosu uhan. Koko si je rekel, da ju ne sme pobruhati z ognjem, saj se ga bodo še bolj bali. Koko je imel rojstni dan. Nekdo je potkal. Vsi vaščani so mu voščili za rojstni dan. VSE NAJBOLJŠE!

In Koko je srečno živel do konca svojih dni.

Gaja Gričnik, 2. t

Ana Irgl, 4. a, Kuščar (pasteli, vodene barvice)

Sofia Nežmah, 2. t (grafika, monotipija)

ČUDEŽNE JAGODE

Nekoč so živele tri sestre. Najstarejša je bila prelepa in bogata, vendar hudobna. Druga sestra je imela manj denarja kot najstarejša, po srcu pa ji je bila enaka. Najmlajša je bila dobra, mila in revna. Skrbela je za svojo mater.

Nekega dne je mati zbolela. Najmlajša sestra je šla v gozd, da bi našla zdravilo. Srečala je žabo. Ta ji je rekla:

»Pojdi na jaso in naberi prve jagode, ki jih vidiš!«

Najmlajša sestra je res stekla na jaso in nabrala jagode. Stekla je domov in jih ponudila bolni materi. Mati je skočila iz postelje in nikoli več ni zbolela. Obogateli sta in živeli srečno do konca svojih dni.

Lucija Vidovič, 4. a

PRAVLJICA O TREH SESTRAH

Nekoč so živele tri sestre z materjo, ki je zbolela. Mati je prosila hčerke, naj gredo po zdravilo.

Najprej se je odpravila s konjem najstarejša sestra. Na poti je morala prečkati živo blato. Nad njim je bilo drevo, ki ga je konj podrl, da sta lahko blato prečkala in šla sta naprej. Videla je tablo z navodilom: »Dvakrat ploskni, enkrat skoči!« Ker tega ni upoštevala, ni vedela, da je tam most, in je padla v jamo.

Nato je šla na pot srednja sestra. Hodila je po deblu. Ko je videla tablo z navodilom, je naredila, kot je pisalo. Prišla je veverica, ki je rekla, naj gre za njo. Prišli sta na drugo stran, kjer je bila še ena tabla. Na njej je pisalo:

»Zažvižgaj!« Ker tega ni upoštevala, je tudi ta sestra padla v jamo.

Nazadnje je šla na pot najmlajša sestra. Šla je po deblu ter upoštevala navodila na prvi in drugi tabli. Ko je zažvižgala, jo je leteči oblak odpeljal po zdravilo. Odnese ga je domov materi.

Vid Voda, 4. a

Zoja Brunčič, 1. a, Stara petrolejka

Eva Mihelak, 3. t, Cvetoči travnik

TRI SESTRE

Nekoč je živela mati s tremi hčerkami. Ko je zbolela, je poslala vse tri, naj ji prinesejo zdravilo. Vsaki je dala 200 zlatnikov.

Najstarejša sestra je ves denar porabila za nove obleke. Druga je kupila nove čevlje. Tretja sestra je šla v gozd. Starejši sestri sta stekli za njo in ji vzeli denar. Uboga revica se je nato še izgubila v gozdu. Srečala je lisico, ki je kopala ob velikem drevesu. Deklica ji je pomagala pri kopanju. Našli sta skrinjo. Ko sta jo odprli, sta v njej našli čudežno zdravilo. Vzela ga je za bolno mater. Lisica ji je pokazala pot domov. Ko je prispela, je dala zdravilo materi. Mama je zdrava vstala iz postelje.

Nihče ni vedel, kaj se je zgodilo s starejšima sestrama. Mati in najmlajša hči pa sta srečno živeli do konca svojih dni.

Urška Simonič, 5. a, Pustna maska

Tara Kramberger, 3. t, Portret mame

Tjaša Požegar, 2. t, Portret – zdravi zobje

Nekatere učenke smo resničnost zamenjale za domišljajske zgodbe ...

PLAZKOTI IN METULJ

Nekoč, pred davnimi časi, se je med gosenico in kačjim mladičem spletla zgodba, ki je nihče ni poznal. Gosenica je bila zelo dolga, kača pa kratka. Zapletli sta se, ko je gosenica padla z drevesa. Pojavili so se srčki v očeh in živali sta se zaljubili. Čez nekaj dni je kača izlegla jajca. Čez nekaj dni so se iz jajc izvalila zanimiva bitja z glavami gosenic, kačjim trupom in zadnjim delom. Imela pa so tudi krila metulja, a niso znala leteti.

Mladičem se je reklo plazkoti. Izgledali so nekako čudno, a nihče, niti gosenica in kača, ni vedel, zakaj so takšni. Nekega poletnega dne je gosenica izginila in na drevesu, pod katerim so živeli, se je pojavila buba, ki je visela z veje. Mama kača je mladičem povedala, da se bubi, ki visi z veje, reče kokon. Čez nekaj tednov kokona ni bilo več in nek metulj je letal okrog njihovega doma. Metulj je kači vsak dan govoril, da je on gosenica, ki jo je imela rada, dokler kača ni videla znamenja na njegovem trupu.

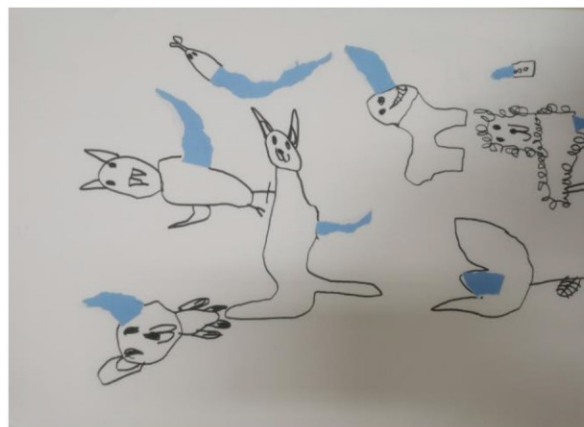
Otroci so odrasli in odšli vsak po svoje, kača in gosenica pa sta hitro za tem poginili.

Julija Gajšek, 5. a

Davor Ornik, 2. t, Žival (slikanje)

Amadej Irgl, 1. a, Domišljajske živali

ČE BI JAZ POTOVALA V PRETEKLOST

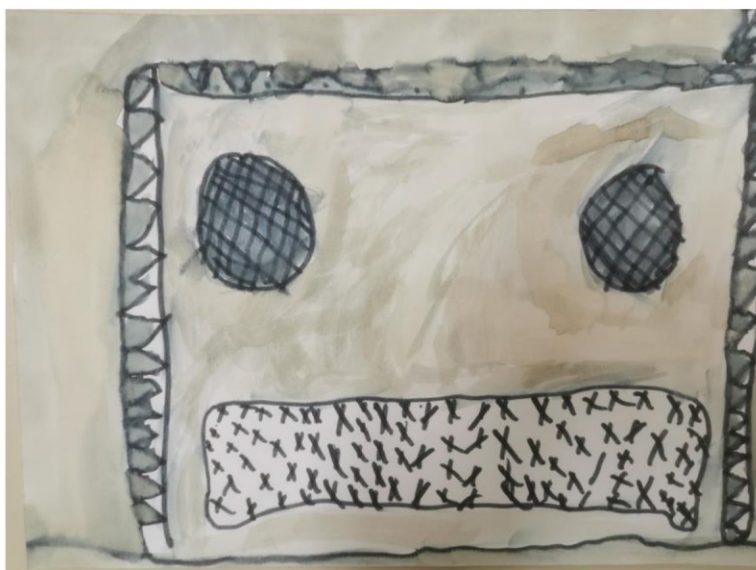
Nekega jutra sem se z mamo pogovarjala o prazgodovini. Tako me je navdušila, da sem se po šoli odpravila v sodobni muzej. Kupila sem vstopnico in odtavala. Bilo je mirno in ker je zaposlena gospa za hipec odšla v sobo za zaposlene, sem prost trenutek izkoristila in odšla v sobo, v katero je bil vstop obiskovalcem prepovedan. Zaprla sem vrata, a ko sem si hotela ogledati predmete v sobi, sem bila v deblaku, okrog mene je bilo močvirje in kolišče, točno takšno, o kakršnem mi je pripovedovala mama. Že ko sem si dobro pogledala okolico, sem videla človeka, ki je s pestnjakom lovil živali. Nato je sledilo nekaj nenavadnega. Vstala sem iz deblaka, odšla proti koliščarskim hišam in pogledala v eno izmed njih. Bilo je pozno in res me je zanimalo, kako se tukaj preživljajo. Zaradi radovednosti sem odšla naprej in videla gospoda, ki so ga klicali stric Oblak. Spraševala sem se, zakaj ga tako kličejo. Kmalu pa sem izvedela, da je tako bister in spreten, da si je izdelal lesen voz, s katerim je lažje prevažal tovor. Odšla sem naprej in videla, kako so sužnji vladarju mešali vino v bronastem vedru, ki so ga izdelali v Vačah. Zato so ga poimenovali situla iz Vač. Ko sem se obrnila, sem videla nekaj neverjetnega, človeka, ki je igral na piščal iz kosti mladega jamskega medveda. Tudi sama sem poskusila igrati nanjo in ugotovila, da je precej težje kot na tisto, ki jo poznamo danes. Malo sem premislila o stvareh, ki sem jih videla, in se spomnila, da mi je zjutraj mama pripovedovala o podobnih rečeh in takoj sem ugotovila, da sem v prazgodovini.

Prazgodovino imam sicer zelo rada, ampak sedaj, ko se zavedam, da takratno življenje ni bilo tako enostavno, kot se zdi, raje odplujem domov. Ni minilo veliko časa in že sem bila v prepovedani sobi za obiskovalce. Hitro sem zaprla vrata, da ne bi spet odtavala kam drugam. Nato sem odhitela domov. Doma sem o tem pripovedovala mami, toda ni mi verjela. Ampak jaz sem vseeno vedela, da to niso bile sanje, temveč se je vse zares dogajalo. Zato sem mirno odšla spat in sanjala o prigodi v muzeju.

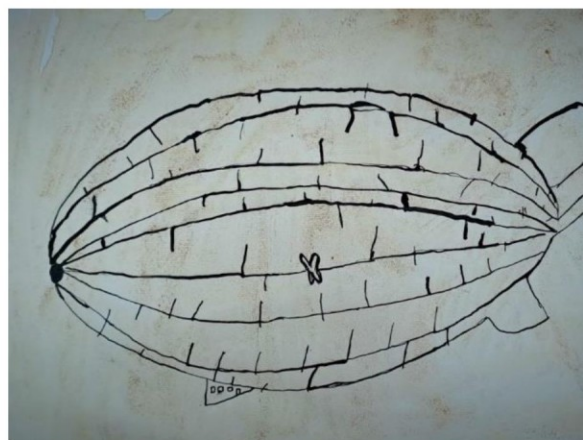
Sara Lešnik, 5. a

Adam Sabler, 1. a, Likalnik nekoč

Svit Kumer, 1. a, Radio nekoč

Zoja Horvat, 2. t, Staro prevozno sredstvo

Gaja Gričnik, 2. t., Vila Čira čara (slikanje)

MOJE SREČANJE S ČAROVNICO

Nekega dne sta me ob zgodnji osmi uri prebudila nesramen smeh in krohotanje, kot bi po bližnji cesti hodil kak volk. Vstala sem, da si od blizu pogledam, od kod ta zvok, vendar ko sem odgrnila zaveso, sem skoraj omedlela od strahu. Pred oknom je stala čarovnica z ogromnim dolgim špičastim nosom, črnim klobukom, dolgo vijoličasto obleko, bradavico pod nosom, za povrh pa je v roki držala še metlo..

Škodoželjno me je pogledala, ob tem pa pokazala napoj, ki je bil svetlozelene barve. V njem so se prosto gibali rdeči mehurčki, kot bi šlo za gazirano pijačo. Gledala me je skozi okno in si veselo pela: »HOJLADRI HOJLADRO, BREZ MOJEGA NAPOJA MAGIJA NE BI BILA MAGIČNA«.

Jaz sem se skoraj utapljala v strahu. Skrila sem se pod posteljo. S tresočim se glasom sem jo vprašala, kaj drži v roki. Iz njenih ust je kar zletelo: »ČIRULI, ČARULI, ČIRILI BUM, TA NAPOJ BISTRI MOJ UM. Z NJIM BOŠ ŽABA ALI MIŠ, SPLOH N VAŽNO, LE DA SPIŠ.«

V trenutku sem zaspala in ko sem se zbudila, nisem mogla verjeti svojim očem. Ležala sem na zlati preprogi, mehki kot oblak, nad katerim sem lebdela. Ozrla sem se okrog sebe in ob pogledu na kletko, polno miši, ki so imele oči vseh barv, sem od presenečenja za hip obstala. Kletka se je večala in večala, miši so se kar vrstile in naenkrat se je zaslišal samo *tresk* in znova je pred mano stala čarovnica. V roki je držala bistroumno mišelovko, nato pa sem, kot bi mignil, postala žaba, zaprta v kletki ob kopici miši. Nisem vedela, kaj bi storila. Delala sem samo *rega, rega, kvak* in pila vodo. Čarovnica je meni in mišim zabičala, da nas bo zaklenila v kletko do konca življenja, če je ne bomo ubogale in ji pomagale izdelovati napoja. Bile smo užaljene, zato smo se domislile sijajnega načrta. Pozno zvečer, ko je čarovnica trdno spala, je ena od miši skočila skozi zaprta vratca kletke in jih odklenila. Skupaj smo prijele njen napoj in ga polile nanjo. V trenutku je postala žaba, ki smo jo zlahka zaklenile v kletko. Bile smo rešene. Čarovnica je bila zaklenjena, me pa smo, kakor hitro se je dalo, skočile s preproge in z veseljem ves dan slavile.

Marija Dvoršak, 5. a

PETELIN, KI JE ŽELEL ODITI V HOLLYWOOD

Nekoč je živel mlad petelin z norimi željami. Ime mu je bilo Janez in želel je postati pevec. Rad je vabil petje ali kot so ga imenovali njegovi lastniki – kikirikanje. A ni kikirikal le zjutraj. To je počel zvečer, ponoči, dopoldan in popoldan. To lastnikom ni bilo všeč, zato so ga med njegovim lepotnim spancem odpeljali v gore, upajoč, da ga bodo pojedli medvedi ali volkovi. A to se ni zgodilo – Janez se je prebudil v zapuščeni kolibi, privezan na palico, ki se je vrtela nad ognjem. Opazoval ga je star možakar, ki je izgledal kot siromak. »Kaj počneš? Mar ne vidiš, da sem živ?« je vzkliknil Janez, siromak pa je začudeno gledal govorečega petelina in meni, da se mu blede. »Kaj še čakaš? Izpusti me!« je nadaljeval Janez, siromak pa je to storil, kakor uročen. Janez se mu je zahvalil in se mu predstavil. Moški mu je povedal, da mu je ime Bojan in da ga je našel v gorah. Ker je izgledal mrtev, ga je odnesel domov, misleč, da bo njegova večerja. »To je sicer nesramno, a ti ne zamerim,« malo užaljeno odvrne petelin. Bojan sklene: »Verjetno te je tvoja družina zapustila.« Janez se strinja in doda: »Tako ali tako sem nameraval oditi v Hollywood in postati pevec.« Bojan se začne smejati. »Prideš zraven ali ne?« nejevoljno vpraša petelin. Bojan ga presenečeno pogleda in vpraša: »Kaj? Jaz?« Petelin pa odvrne: »Ne, tepec. Govoril sem s piščaljo. Seveda sem mislil tebe! Prideš ali ne?« Bojan po razmisleku odvrne, da pride, in da bo s seboj vzel piščal, saj jo zna zelo dobro igrati. Prijatelja se odpravita in na poti naletita na veliko ovir. Janeza na poti celo tlačijo more, v katerih mu iztrgajo jezik, zaradi česar ne more peti. Del poti prepotujeta z ladjo, pri čemer velik val zajame Bojana, ki zmrzne v hladnem morju. Janez varno prispe do Hollywooda in tam posname pesem o tem, kako je s prijateljem potoval do tega mesta. Skladba postane velika uspešnica in Janez se v Hollywoodu postara in kasneje umre kot najuspešnejši petelin v zgodovini.

Rebeka Roj, 6. t

Simona Tašner, 8. b, Škofja Loka (kom. tehnika)

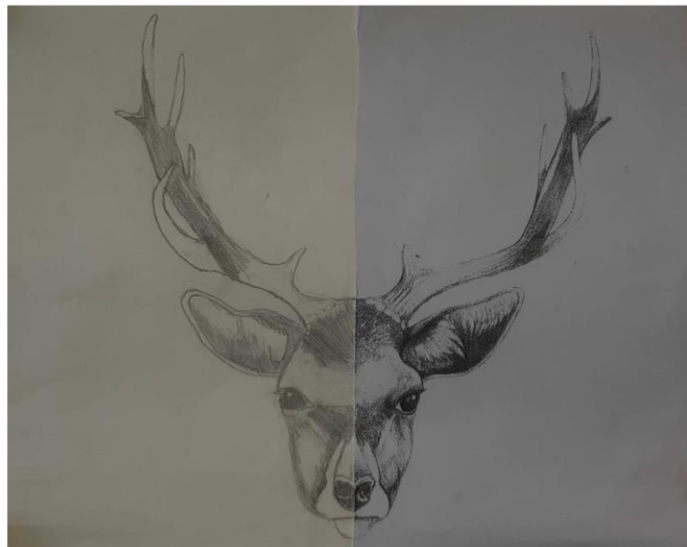

Maja Vavpotič, 7. b, Moj notranji jaz

... spet druge smo se preizkusile v pisanju basni.

MEDVED IN ODKRITJE

Nekje daleč stran, v gozdu, je stal brlog, ki je bil precej oddaljen od doma drugih živali. V njem je stanoval medved. Ni maral živali, a tista, ki mu je povzročala največ težav, je bila miška. Ni je prenesel, kajti zaradi nje so ga tlačile nočne more, ki jim je moral biti priča vsako noč. Enkrat je sanjal, kako se je miška pritihotapila v njegov dom in začela delati najrazličnejše lumparije. Medved je bil ogorčen, kajti sanje se niso mogle končati. Podobne pripetljaje je sanjal vsako noč, dokler ni nekega lepega sončnega jutra nekdo potrkal na vrata. Medved si je ravno pripravljaj zajtrk. Bilo mu je čudno, saj še nihče ni nikoli prišel k njemu. Z grenkim obrazom je stopil do vrat. In koga je zagledal? Miško, koga pa! Ni mogel verjeti svojim očem.

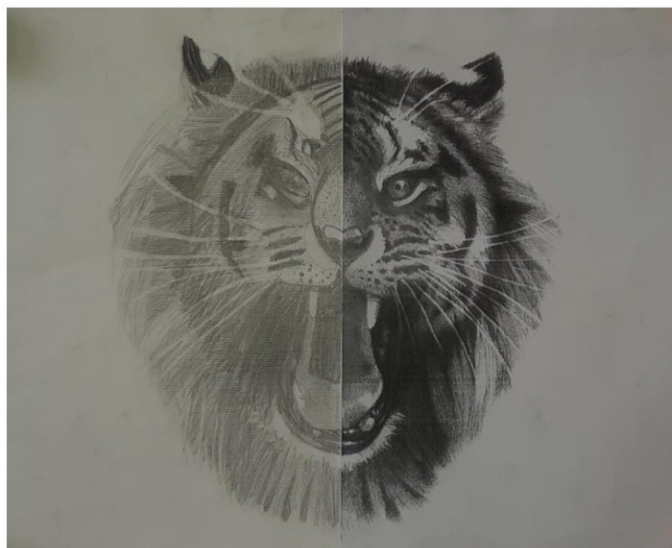
Gal Kukovec, 5. t, Simetrija

»Tako se spokaj,« je dejal medved, ko ga je tako ljubko gledala. »Da se ne približaš več mojemu domu«.

Miško je bilo strah in ni ji bilo jasno, zakaj ji ne dovoli, da bi pristopila k njemu. Prinesla mu je namreč nekaj posebnega. Mala miška se je usedla na hlod ter jasno in glasno povedala:

»Dragi medved, povabim te na praznovanje, na katerem se bomo zbrale vse živali. Lepo bi bilo, če bi prišel še ti. Praznovanje bo jutri po zajtrku. Se že veselim tvoje družbe.«

Oddala je vabilo in odšla. Medvedu se ni sanjalo popolnoma nič. Šel je nazaj v brlog in razmišljal, ali bi bilo pametno iti na praznovanje. Na koncu se je odločil, da ne bo šel. A kako bo to sporočil miški?

Lovrenc Pristov, 5. t, Simetrija

»Ah, saj bo že jutri videla, da me ne bo,« si je domišljal medved in še vedno ni dojel, kaj se dogaja.

Naslednji dan si je pripravil zajtrk in ni šel na praznovanje. Medtem so se živali čudile, kajti bile so žalostne, ker ni medveda. Miška se je začudila in šla do njegovega brloga. Tam je medved ravno počival. Pričakoval je miškin obisk, kajti vedel je, da se to ne bo dobro končalo. A vseeno je odprl vrata in prisluhnil miški, ki je stala na hlodu.

»Medved, zakaj nisi prišel na praznovanje? Pričakovali smo te, veš?«

Medved ni vedel, kaj naj reče, a vseeno je izjasnil z globokim glasom:

»Nisem navajen družbe, to bi morala vedeti!«

Miška je nekaj časa premišljevala in ko bi medved skoraj zaloputnil z vrati, ga je ustavila in rekla: »Stoj, medved! Ali veš, kako nam je lepo, vedno se družimo, pogovarjamo, igramo se igre in skupaj zganjamo lumparije. V gozdu si največja žival in moral bi biti z nami. Vedno te zelo pogrešamo in, prosim, bi lahko prišel?«

Medved je zavzdihnil in pomislil, da bi bilo vsaj enkrat vredno poskusiti. Odločil se je:

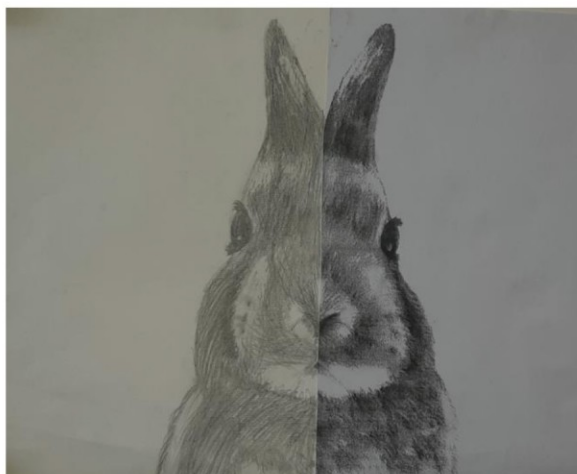
»Miška, prvič in zadnjič, to bom storil, veš?«

Miška je bila zelo vesela ter je poskakovala in vriskala. Nato je odšla in medved je rekel, da pride kmalu. Ko je hodil do glavnega prostora gozda, kjer so se živali zbrale, je samo globoko dihal. Ni bil navajen takega vzdušja. Prišel je do živali, ki so ga zelo lepo sprejele. Strinjale so se, da postane medved njihov nov kralj. Medved je bil počaščen in počutil se je tako sproščeno. Skupaj z živalmi so se imeli zelo lepo in medved tega ne bo nikoli pozabil. Ob koncu se je zahvalil miški in živalim, kot novopečeni kralj pa povedal:

»Dragi prebivalci gozda, počaščen sem, da sem na tem mestu, kot sem. Če ne bi prišel, bi mi lahko bilo neskončno žal, kajti imeli smo se fantastično. Želim, da bi tako tudi ostalo. In zapomni se si, da če tičiš v nekem prostoru sam zase, nisi nič. Si samo lenuh, ki je prilepljen v svojo bubo in noče ven. Če pa si premisliš, ugotoviš, da imaš zunaj veliko več prijateljev, veliko možnosti za igro in vedno več prijaznosti, zaupnosti in iskrenosti začutiš do ljudi okrog sebe. Zato še enkrat: Preden narediš, razmisli!«

Medved je tisto noč sanjal lepe sanje in tudi naprej je bilo tako. Živali so se spoprijateljile in živele srečno do konca svojih dni.

Tinkara Ličen, 6. b

Lina Kuzminski, 5. t, Simetrija

Ana Murko, 4. a, Hrošč (pasteli)

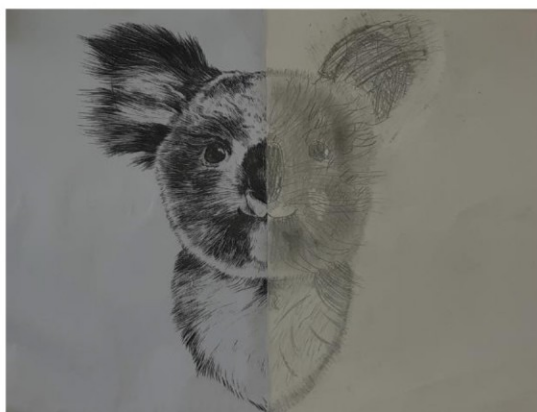
Zala Vidovič, 1. a, Lisička pozimi

Izabela Kramar, 2. t, Kmetijski in delovni stroji

Živa Lukman, 5. t, Simetrija

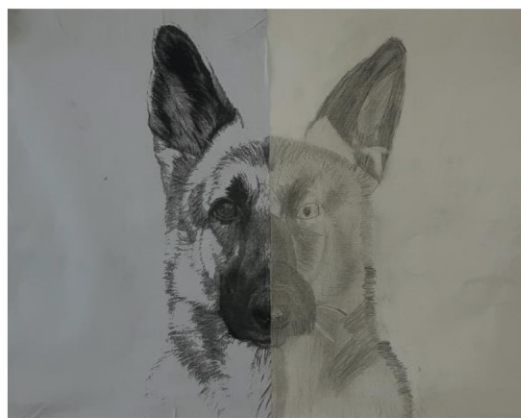
Timi Domjan, 5. t, Simetrija

Tim Ivančič, 3. t, Pekarna Miš Maš

Zara Žnidarič, 1. t, Mesto

Gašper Herga, 5. t, Simetrija

Tamara Požegar, 5. t, Simetrija

Lucija Vidovič, 4. a, Buče

OPROSTI

V nekem gozdu, tam za devetimi hribi in devetimi potočki, sta živelata lisička in zajček. Bila sta posebna, kajti lisička ni bila zvita, zajček pa je bil neustrašen in ničesar se ni bal. Vedno sta se najraje igrala skupaj. Vseeno, kaj sta počela, samo da sta bila skupaj in da sta se zabavala. Njuna najljubša igra je bila preskakovanje hlovov. Zmag nista štela, saj jima ni bila pomembna zmaga, temveč to, da sta se igrala. Igro sta izbrala skupaj, kajti ne bi bilo pošteno, da bi jo le eden. Imela sta se zelo rada, delila sta si vse igrače, tudi tiste najdragocenejše. Imela sta skupne obroke, pa čeprav sta živelata vsaka v svoji koči. Usedla sta se na travnik, ki ločuje njuna domova, in pojedla kosilo, ki sta ga pripravila skupaj. Zajček kuhan korenček, lisička pa je pripravila solatko. Bila sta toliko skupaj, da bi si mislili, da sta bratec in sestra. Vsak dan sta šla na sprehod pogledat, če je v gozdu kaj novega. Zajček je lisički pogosto nabiral gozdne jagode, ki jih je bila zelo vesela. Ob koncu dneva sta se le stežka ločila, šla vsaka v svojo hiško in zaspala. Vedno sta imela sladke sanje, zaradi katerih sta bila ob jutru boljše volje. Ko sta nekega jutra zajtrkovala, sta se dogovarjala, kaj se bosta igrala. Vsaka od njiju je izbral eno igro. Lisička je izbrala skrivalnice, zajček pa igro s kamni.

»Lisička, skrivalnice se igrava vsak dan, a se ne bi šla raje kaj drugega?« vpraša zajček.

»Tudi igro s kamni se dostikrat igrava,« doda lisička.

»Ampak igra s kamni je zanimivejša od skrivalnic,« nadaljuje zajček.

»To govoriš samo zato, ker vedno zmagáš,« reče lisička.

To je bil njun prvi prepir, ki je trajal še dolgo in ni se končal. Na koncu je lisica le končala in tudi zajček je bil tiho. Nato sta odšla v svoji koči in tam ostala ves dan. Enako je bilo še naslednje dneve, ki so se vlekli v tedne, tudi v mesece. Ko je bil vsak sam v hišici, nista imela kaj početi. Lisička je brala gozdni časopis, zajček pa je sedel za mizico in premišljeval. Zraven si je vrtel glasbo, a precej na tiho. Za kosilo sta imela navadno le kakšen gozdni sadež in kruh, ki sta ga

Ela Štandeker, 3. t, Jesen

Maks Sušnik, 3. t, Jesensko listje

kupila pri prijatelju medvedu Peku. Še nikoli nista bila tako osamljena. Dostikrat sta se srečevala pri ribniku, kjer so se žabice čudile, zakaj neki sta največja gozdna prijatelja osamljena. Enkrat sta se srečala pri medvedu Peku, ki ju je vprašal, zakaj sta skregana. Bila sta tiho, kupila kruh in odšla. Nista želela odgovoriti na medvedovo vprašanje. Lisička je tisti dan imela kosilo na travniku. Zajček jo je gledal, a ni si mogel pomagati. Šel je na travnik, vendar ne k lisički. Ves čas sta se gledala, opazovale so ju tudi druge živali iz gozda in se spraševale, ali si bosta rekla tisto čarobno besedo. Zajček se je le opogumil in rekel:

»Lisička?«

»Kaj je?« je odvrnila lisička.

»Veš, hotel sem ti reči, da ... da mi je žal za tisti prepir, veš? Jaz sem ga začel in dolžan sem se ti opravičiti,« reče zajček.

»Zajček, veš, tudi jaz se ti moram opravičiti. Žal mi je za vse, kar sem rekla, obljubim, da ne bom več,« doda lisička.

Skupaj v en glas sta rekla tisto čarobno besedo OPROSTI, ki je rešila vse besede in osamljenost. Od tistega dne sta živela enako kot prej in bila zelo vesela, da sta se pobotala. Ostali gozdni prijatelji so bili veseli, ko so ju spet videli skupaj, tako medved Pek kot tudi žabice v ribniku. Gozdni časopis je v naslednji številki objavil intervju z zajčkom in lisičko. Prijatelja sta proslavila s piknikom, na katerega so bili povabljeni vsi prebivalci gozda. Zajček in lisička sta si zapomnila, da se ni lepo spreti. Včasih se zgodi, a vedno se je treba pobotati. Zajček je lisički zgradil novo hiško, v kateri bosta oba, in lisička je bila zelo vesela. Od takrat naprej sta živela srečno do konca svojih dni.

Tim Kevin Čuček, 3. t, Mavrica

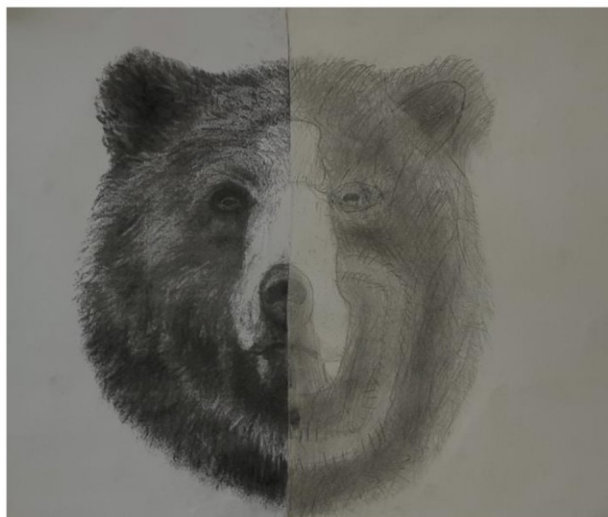

Mitja Brumen, 3. t, Cvetiči travnik

Tinkara Ličen, 6. b

Anej Hauzer, 1. t, Lisica

Niko Maguša, 5. t, Simetrija

MEDVEDOVO GOLJUFANJE

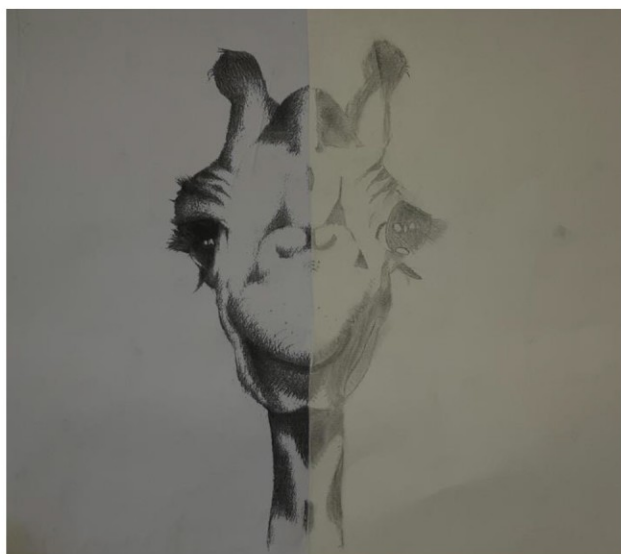
Bil je lep sončen dan. Živali so se pripravljale na tekmovanje, katerega zmagovalec je lahko postal kralj za en teden. Medved, pes in polž so se odločili, da se bodo udeležili tekmovanja. Medved je bil zelo tekmovalen in je želel za vsako ceno zmagati, psu in polžu pa ni bilo tako mar za zmago. Prišel je dan tekmovanja. Medved, pes in polž so se z drugimi živalmi postavili za štartno črto. Tekmovanje se je pričelo in vse živali so začele teči na vso moč. Medved je bil med večjimi na tekmovanju, zato je začel izrivati druge živali s proge. S proge je izrinil tudi svojega prijatelja psa, ki mu je to zameril do konca življenja. Na progi sta ostala samo še medved in polž. Medved se za polža ni zmenil, saj je bil ta daleč za njim. Na cilj je prispel prvi, polž pa daleč za njim drugi. Trenutni kralj živali, gospod slon, je videl medvedovo goljufanje in ga kaznoval tako, da je moral delati kot suženj. Ker je polž prišel v cilj kot drugi, mu je slon predal krono. In tako je polž za en teden postal kralj živali, medved pa njegov suženj.

Počasi se daleč pride.

Maja Vavpotič, 7. b

Zala Petek, 1. a, Jesenska buča

Tia Kramberger, 5. t, Simetrija

LISICA IN ZAJEC

Bila je zima. Zajček se je že poleti pripravil na hud zimski mraz ter si pripravil veliko zalogo hrane. Nato se je nekega mrzlega dne pred zajčjim brlogom znašla lisica, ki je bila vsa premražena in žalostna, saj je pred enim tednom medved uničil njeno zavetje, s čimer se ji je maščeval, ker mu je poleti kradla med, ki ga je on težko nabral. Ko je lisica pozvonila, si zajček ni upal odpreti, saj se je bal, da ga želi pojesti. Nekaj časa sta se pogovarjala in zajček ji je le odprl. Vprašala ga je: »Ljubi zajček, huda zima je, imaš kaj za jesti? Sicer bom umrla od lakote.«

Zajček jo je vprašal:

»Zakaj pa si poleti medvedu kradla hrano? Takrat nisi pomislila na to?«

Lisica odgovori: »Res mi je žal za to, kar sem storila, ampak nisem utegnila nabrati hrane.«

»Nisi utegnila?« jo vpraša zajček. Lisica samo odgovori: »Da, nisem utegnila.« Zajček se samo smeji in ji odvrne:

»ČE SI POLETI GODEL IN PEL, PA POZIMI PLEŠI.« In je zaprl vrata ter se potopil v spanec.

Mojca Čeh, 7. b

Ota Skomina, 1. a, Lisička pozimi

Učenci 2. a, Izdelek iz naravnih materialov

VRANI IN SINICA

Ob velikem gnezd, v velikem gozdu, sta se vse popoldne pripirali dve vrani, in sicer za gnezdo, ki jima je bilo tako všeč, da si ga nista bili pripravljeni deliti. Nista in nista se mogli odločiti, čigavo je. Mimo je priletela mila sinica in ju vprašala, zakaj ves ta hrup. Vrani sta ji razložili vzrok in sinica se je odločila, da bosta metali kovanec. Igra se je začela in v gnezdo se je naselila le ena vrana. Drugi, seveda, to ni dišalo, zato je sklenila, da bo, ko bo ura odbila natanko polnoč, letela do gnezda in ptici ukradla vsa izležena jajca. Ko so se živali v gozdu zjutraj zbudile, so ugotovile, da vrana pogreša svoje mladiče. Ampak vrana je vedela, kdo je tat. Odšla je do kradljive vrane in spet se je začel prepir. Medtem pa je do gnezda odletela sinica in se je v gnezdo sama naselila, saj je vedela, da vrane več ne bo nazaj.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Ela Štumberger, 7. b

Lana Kramberger, 6. a, Roke

Taja Vuk, 2. a, Moji čisti zobki

Lana Halužan, 2. a, Hrošč

Mihajl Stojkovič, 2. a, Teloh

VOLK IN MIŠEK

Globoko v gozdu je živel majhen mišek, ki je bil zelo radoveden. Rad je raziskoval okolico in se igral z drugimi živalmi. V gozdu je bilo veliko živali, med drugimi tudi velik in nevaren volk. Ta je vedno prežal na živali, ki so se sprehajale po gozdu. Mišek se je volka bal in se ga je vedno izogibal. Nekoč pa je zagledal, kako volk leži na tleh in se ne premika. Mišek se je odločil, da bo šel pogledat, kaj se je z zgodilo. Ko je prišel do volka, je videl, da ima hudo poškodovano tačko. Mišek je takoj stekel po pomoč in našel medveda, ki je bil znan po tem, da je zelo spreten v zdravljenju ran. Medved je stekel za miškom k volku in mu pomagal. Ta se je počutil veliko bolje ter se zahvalil mišku in medvedu za pomoč. Od takrat naprej je bil volk postal prijazen do drugih živali v gozdu in ni več prežal na njih. Mišek in medved sta postala njegova prijatelja in skupaj so se igrali in raziskovali gozd. V nesreči vedno najdeš pravega prijatelja.

Brina Mlačnik, 7. b

2. a, Izdelki iz naravnih materialov

SEBIČNI MEDVED

Davno nazaj je živel medved, ki je bil zelo sebičen. Vedno je mislil le nase in ni maral drugih živali v gozdu. Nekoč pa se je odločil, da bo postavil veliko luknjo pred svojo jamo, da bi se lahko zaščitil pred drugimi živalmi.

Živalim v gozdu se to ni zdelo pravično, saj so vedele, da je medved zelo nevaren in se ga je treba izogibati. Kljub temu pa se je medved trmasto držal svojega načrta in postavil luknjo. Vendar pa se je zgodilo nekaj, česar ni pričakoval. Ko se je vračal domov, je padel v lastno luknjo in se poškodoval. Ostale živali v gozdu so se mu smejale in mu rekle, da je dobil, kar si je zaslužil. Medved je spoznal, da je bil preveč sebičen in da je treba spoštovati druge živali v gozdu. Nauk zgodbe je: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Brina Mlačnik, 7. b

SRCA NAM JE GRELA POEZIJA – TUDI POZIMI

BELA SNEŽINKA

Zapadel je prvi sneg,
kepa ne gre več v breg,
zvezde na nebu
svetlikajo se.

V mestu več ne sneži,
zakaj bi, če vse že spi.
Ob kaminu toplo nam je,
ko stiskamo se.

Lina Vindiš, 6. a

Eva Zorko, 1. a, Hiški pozimi

RADOSTI

Božič je poln radosti, otrokom ne manjka norosti.
Pod smrečico so že darila, ki sem jih zavila.
Besed mi zmanjkuje, nič me ne navdihuje.

A ko zunaj vidim sneg,
se prikrade mi nasmeh.
Hitro na sani in v dolino pohitim.

Meseci hitro bežijo kot plaz,
so eni odšli za vedno od nas.
Zdravja, veselja ni nikoli preveč,
a prava sreča je,
ko družina se skupaj veseli.

Jakob Železnik, 1. a, Zimska idila

ZIMA

Listi rumeni
z dreves so odpadli,
zima že trka na vrata
močno.
V bunde in šale smo
vsi se odeli,
saj postaja že hladno.
Snežna odeja bo
hiše pokrila,
medved se skrila bo
v svoj brlog.
Skupina otrok se bo v
sneg zapodila,
praznični čas prihaja.

Aleksej Vidovič, 8. a

Demir Fejzić, 1. a, Hiške pozimi

MIŠJA ZIMA

Miška zbudi se v snegu,
tačke ji zmrzujejo na ledu.

Viška hrane ni,
zima se zlobno smeji.

Miška hiti po snegu,
potlej pa po strmem bregu.
Nazadnje pride do medveda,
ta je bil na sredi leda.

Miška zlezla je v brlog,
tam pa bil je pravi obrok.

Najedla se je miška,
hrane je imela več kot viška,
vesela je bila naša miška.

Je miška zlezla iz votline
in izrekala sijajne rime.
Ko je mlela rimo za ogenj,
zaropotalo je kot boben,
vau, tu je oven!

Oven odpeljal je miško
v eno sijajno hiško.
A glej, tu je ogenj,
pa še boben.

Tu ogrela si bom repek.
V hiški miški ni manjkalo ničesar.
A pozneje kihati začne,
pihati začne v robček.

Potem pa se čudežno pojavi hrček!

Miška je ostala brez besed,
saj ji je hrček dal čudežni med.
Kihanja in pihanja ni več bilo,
veselja ne konca ne kraja.

A nato dala sta si roko za slovo,
res je žalostna bilo,
miška je mahala, nič ni jokala,
saj bi se hiška lahko razdejala.

Pia Plenjšek, 3. t

Gregor Kosmač, 3. t, Zimska pokrajina

Zoja Krajnc, 3. t, Mavrica

Mark Lukman, 3. t, Zimska pokrajina

PISALI SMO RECEPTE IN POETIČNO RAZMIŠLJALI O HRANI, LJUBEZNI IN VSEM, KAR IMAMO RADI ...

PALAČINKE

Res preproste so stvari,
če ti palačinka zadiši.

Vzameš jajca, vzameš moko,
pa še mleko in sladkorček.

Mešaš, mešaš, en, dva, tri,
palačinka že diši.

Da okus bo tisti pravi,
z nutelo jo namaži in
z užitkom zmaži.

Če slučajno kdaj ne veš,
kaj bi za večerjo spet,
palačinke so dobre
In hitro nared.

Tadej Pauko, 8. a

Aneja Vočanec, 2. a, Kitajska vaza

PALAČINKE

Pet žlic moke
presejmo kar na roke.
Dodajmo pest sladkorja
in nekaj kapljic olja,

pa še malo mleka,
jajca in soli.

Vse to premešajmo,
vse to premešajmo,
da se zgosti.

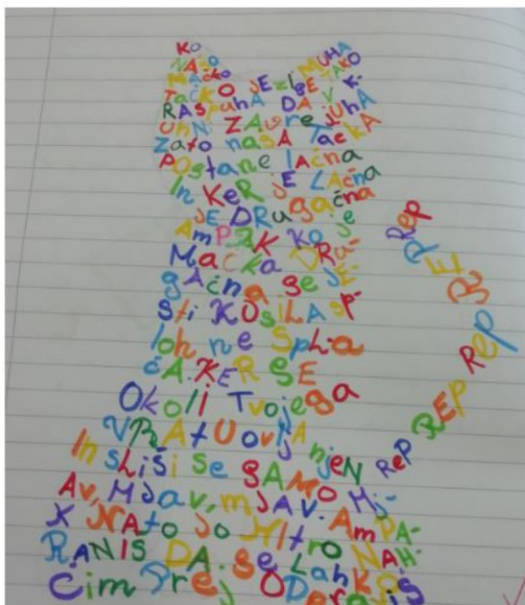
Eno zajemalko mase
dodajmo kar v ponev,
nutelo še dodamo ,
da sladkorja ni premalo.
In shranimo še malo
za našo malo Zalo.

Urban Moharič, 8. b

Urban Ličen, 2. a, Prešeren

MAČKA

Ko našo mačko Tačko jezi muha, se tako razpuha, da v kuhinji zavre juha, zato naša Tačka postane lačna in ker je lačna, je drugačna, ampak ko je mačka drugačna, se jesti kosila sploh ne spleča, saj se okoli tvojega vratu ovija njen rep, rep, rep, rep, rep in sliši se samo mjav, mjav, mjav, ampak nato jo hitro nahraniš, da se lahko čimprej odpraviš.

Urška Simonič, 5. a

JUHA

Ko si bolan in vročina te kuha,
najbolj prija piščančja ti juha.

Odpreš posodo in naliješ olje,
po juhi se boš takoj počutil bolje.

Narežeš čebulo, krompir, papriko in korenje,
daš pražiti na štedilnik Gorenje.

Pripraviš piščanca in ga prepražiš,
sedaj še samo urico kuhanja rabiš.

Dodaš vodo, poper in sol,
ter zmanjšaš temperaturo navzdol.

Pustiš, da meso sokove spusti,
vsak se že juhe veseli.

Pripraviš še krožnike in žlice,
Potem pri kosilu ves čas razlagaš vice.

Andraž Šimunek, 8. b

Lina Muršec, 4. a, Trobentice (vodene barvice)

Izak Tašner, 1. a, Sadje ob vrču

Ina Kramberger, 2. t, Kmetijski in delovni stroji

Jakob Roj, 3. t, Jesensko listje

IGRA NOGOMETA

(pripoved ob urejenem nizu sličic)

Nekega sobotnega jutra so se Anže, Lara, Pija in Jan odločili, da bodo pred blokom igrali nogomet.

Jan je vprašal mamo, če se lahko gre s prijatelji igrati. Mama mu je odgovorila, da lahko, ampak da naj pazi nase. Jan si je v nahrbtnik dal plastenko vode, si obul nogometne čevlje, vzel žogo in odšel ven. Tam so ga čakali prijatelji. S palicama so označili gol. Po nesreči je Jan zadel žogo v okno gospoda Rudija. Rudi je zaslišal hrup in odšel na balkon ter videl, da je na balkonu žoga. Rudi jim je povedal, naj se raje gredo igrati na igrišče. In res, tam so se igrali, potem pa je prišel oče po Jana in mu rekel, da gresta domov, ker bo vsak čas kosilo. Jan se je poslovil in odšel. Pija, Anže in Lara so tudi odšli domov, ker več niso imeli enega igralca. Ko so prišli domov, je prijatelje čakal piknik.

Skupaj so se igrali, jedli dobrote in se smejali.

Tara Kramberger, 3. t

Pia Plenjšek, 3. t, Mavrica

Swen Flor, 2. t, Kmetijski in delovni stroji (slikanje)

MOJ ZLATI KRUHEK

Sprva sem moko presejal ter kvas noter dal.
Dodal še malo sem soli ter vode litre tri.

Ko vse to skup imam,
ga oblikujem in v košaro dam.
Ljubezen do kruha rad gojim,
ker se pravi mojster sem sebi zdim.

Nazadnje ga v pečico dam,
saj svoj kruhek rad imam,
posebej kadar je pečen,
ker ga z veseljem jesti smem.

Tako sem spoznal,
da v peki kruha pravi mojster sem postal
in nič na svetu boljšega ni,
kot da se topel kruh mi v ustih raztopi.

Tian Rojko, 8. b

Jan Maguš, 1. t, Pomlad

Kevin Cajnko, 1. a, Jesenska buča

MLADOST

Veselje, radost,
igre, prostost.

Enkrat po tiho,
drugič na glas
že se sliši prijateljev glas.

Mladost je norost,
skače čez jarek,
tam, kjer je most.

Naj traja nam dolgo,
da zdravi bi bili,
naj v srcu vedno nam tli!

Lan Cugmajster, 8. a

Nejc Pihler, 4. a, Avtoportret

PROSTI ČAS

Različno preživljamo prosti čas,
nekateri za oblikovanje glinenih vaz.
Eni igrajo košarko in nogomet,
drugi poskušajo pesmice pet.

Morda kdo z video igrkami se ubada
ali pa družinske člane zbada.

Včasih kdo glasbo posluša,
ali pa risbe ustvariti poskuša.

Morda gredo na svež zrak,
ali pa mogoče spat,
glavno je, da se sprostimo
in par ur v miru preživimo.

Andraž Šimunek, 8. b

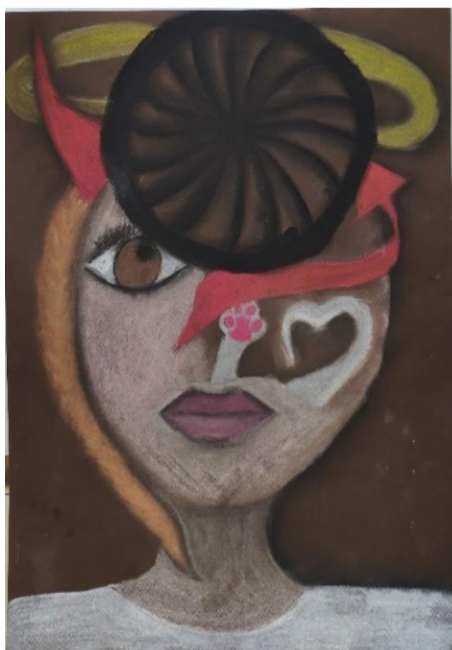
Maja Drevenšek, 1. t, To sem jaz

Gal Topolnik, 2. a, Zvonček

LJUBEZEN

Kaj je to?
Je to igrača?
Je to pijača?
Oh, zagotovo ne.
Ljubezen je bolezen,
ki ne odide kar tako.
Morda tudi ostane,
včasih pa v hipu izgine
kot vroč poletni dan.

Liona Lovrenčič, 7. a, Moj notranji jaz

Julija Gajšek, 5. a, Pustna maska

LJUBIM TE!

Rekel je, da me ljubi,
a vse je bilo zaman,
saj njegove oči so gledale neznano kam.

Mislila sem, da je pravi ,
a ponovno sem se zmotila
in svojo žalost vase potopila.

Njegovih oči, modrih kot ocean,
svetlikajočih kot zvezde na milem nebu,
ne bom nikoli pozabila.

Kako ga naj pozabim?
Ali za to obstaja zdravilo?
Ki ozdravi to zaljubljeno bolečino.

avtorica obeh pesmi: Nuša Murko, 7. b

LJUBEZEN NA PRVI POGLED

Ko sem ga prvič zagledala,
tako sem se zaljubila.
Na maturantskem plesu
mi je iskrica preskočila.

Pravijo, da ljubezen na prvi pogled ne
obstaja,
s tem se prav nič ne strinjam,
saj meni od takrat srce prav zelo nagaja.

Po plesu žalostna sem ostala,
saj vem, da on me videl bo
le kot punčko, ki ga osvaja.

Ko sem ga doma po instiču iskala,
mu všečkala objave,
to je samo faza, sem si lagala.

Ko sem ga ponovno srečala,
moje srce je zaigralo,
zdaj sem se še bolj zaljubila,
moje telo je drgetalo.

Ela Štumberger, 7. b

Vita Irgl, 2. t, Žival (slikanje)

Vanesa Fleisinger, 2. a, Kitajska vaza

Jakob Trbuc, 1. a, Sončen/deževen dan

Poustvarjali smo po branju pesmi *Prebeseđimo ...* Borisa A. Novaka ...

BOLJE ...

Bila nekoč je učilnica,
ki mučila je nas zelo,
od nje se nam je trgalo,
zato bi bolje blo,
če bi rekli ji mučilnica.

Knjiga res mi zanimiva ni,
črkomiga bolje se mi zdi,
od nje nikoli se mi ne zvrtili,
le peto domišljijo prebudi.

Tina Vogrinec, 6. b

ČUDOVITE MISLI

Šolska redovalnica
je stroga ocenjevalnica.
Neustavljiva ura se sveti
kot na torti glazura.

Kuli je ovit kot puli.
V besedi peresnica je
skrita pisana resnica.
Sanje so tako lepe, da se
kar zamisliš vanje.

Žana Molan, 6. b

... in po branju literarnega dela Pegam in Lambergarja.

GLEDAL SEM DVOBOJ PEGAMA IN LAMBERGARJA

Jaz, cesarjeva hči,
gledam boj,
ko moška se spopadeta,
mama me miri.

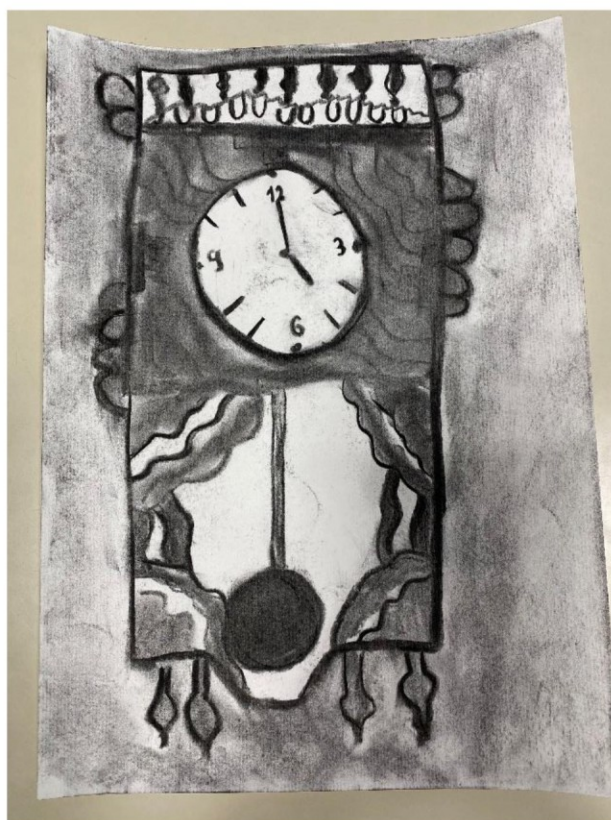
Ko se boj začne,
vidim, da bo hitro resno,
ko vidim pogled Lambergarja,
upam, da bo šlo,
ko prvič Pegam ga podre,
vidim, da bo tesno.

Ko se Lambergar razjezi,
v srcu me zboli,
kar mi prav nič všeč ni.

Ko kri brizga vsepovsod,
glava Pegamu gre,
Lambergar pogleda naokrog,
zmagovito se zasmije.

Ko konec boja je,
meni srce na polno žge,
mogoče tudi jaz kdaj bom
kraljična treh gradov.

Ela Štumberger, 7. b

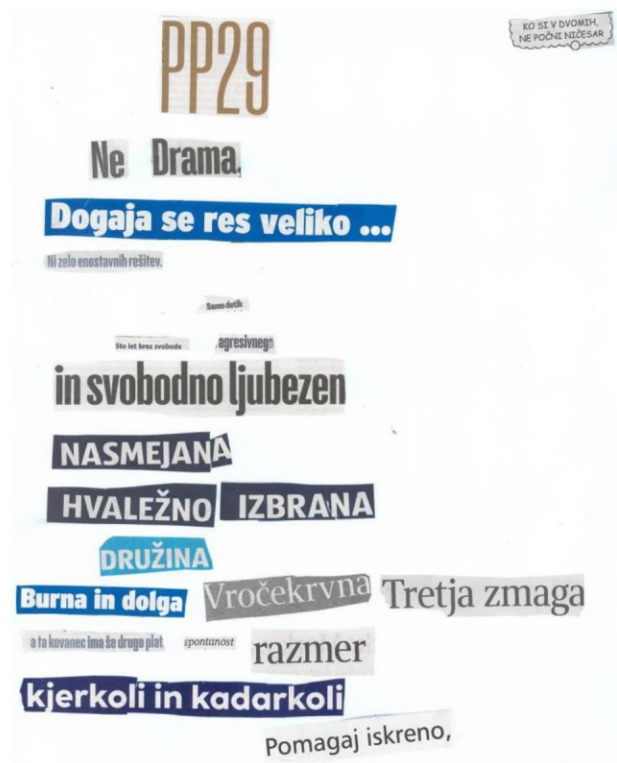
Leyla Mujkanović, 3. t, Stara ura

Nina Gomboc, 1. a, črna risba

Učenci 9. razreda smo se preizkusili tudi v sestavljanju konstruktivističnih pesmi – konsov.

PP29

Rok Kos, Husejin Fejzić, Matej Drobec, Jan Arnečič in Niko Gašparič

Nosim te s seboj.

Upanje

Za vse življenje

zanesljivost.

Ljubezen ne rabi

BESED

prihodnost

Resničen je samo ta trenutek.

ON

Ljubezen moja

Tiho srce

občutek srca

Pogumno srce

Ljubez

Zaljubljena

Usoda

1

Trepetni koles

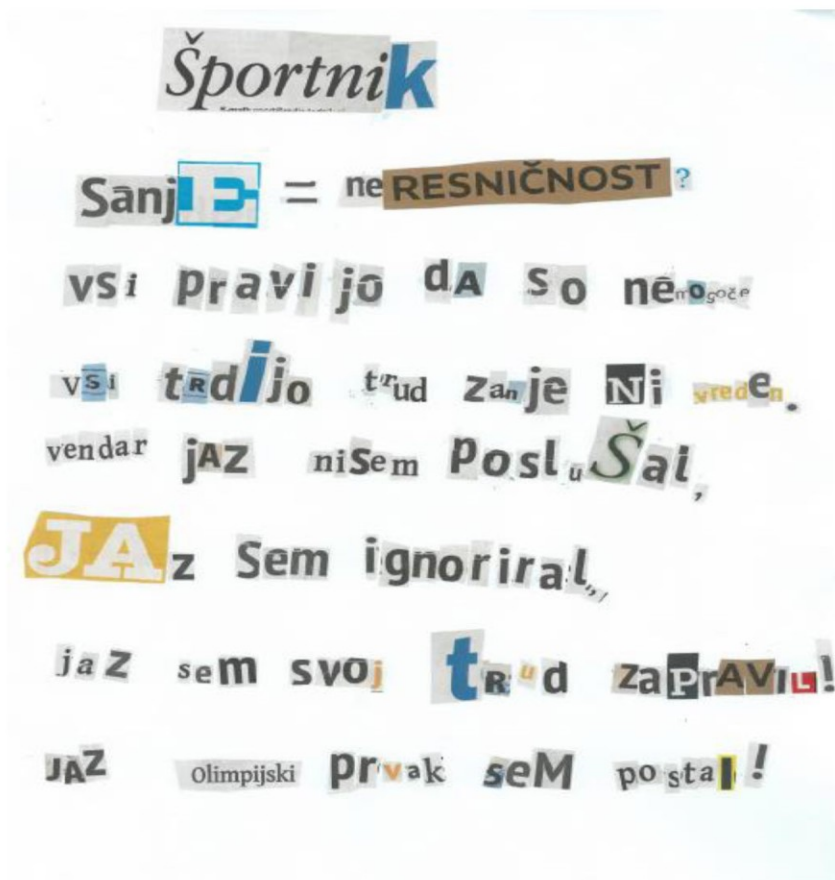
ONA

Ukradena srca

prijatelja

objem

ČUSTVA

Emma Krevs, Gašper Moharič, Taij Pauko in Ana Tetičkovič

Tia Kelc, Nika Ornik

Veliko smo razmišljali o šoli ...

ŠOLA

Ko pridem zjutraj na avtobus,
vidim ga, kako sedi,
zraven njega se ne usedem,
saj to njemu všeč bilo ne bi.

V šoli gledam ga ves dan,
v omarici imam njegove slike,
ko sošolka mimo mene pridrvi,
prav hitro pospravim njegove stvari.

Ko v učilnici sedim,
zbrati se ne morem,
ko konec pouka je,
po stopnicah oddrvim.

Sara Tašner, 7. b

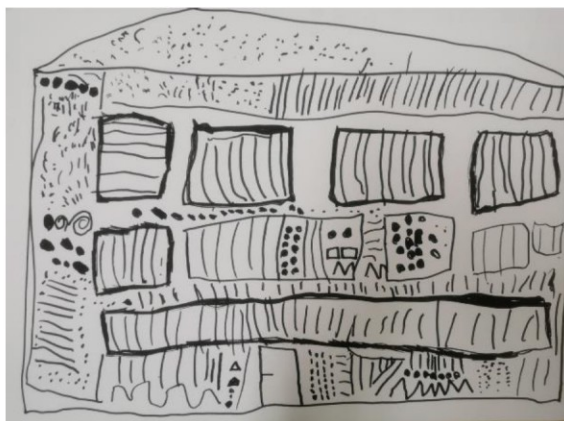
MORJE, ŠOLA, FAKS?

Kaj bo meni šola ali faks?
Jaz šla bi na morje,
na relax.

Tam, kjer sinje morje valovi,
bila bi boljše volje,
brez vsakdanjih skrbi.

Še en mesec pa pol zdržim,
da na obali se sprostim.
Ko na plaži lahko ležim,
nič lepšega si ne želim,
kot da v mislih poletim.

Ela Štumberger, 7. b

Aljaž Pauko, 1. a, Moja šola

ŠOLARSKA

Šola!!!
Zabavna, a trpeča,
trpeča, a poučna.
Naša šola,
je prav mučna.

Vsa ta pisala,
vsi ti zvezki,
pisanje nalog,
učenje in branje.
Mučno,
nam je vse to znanje.

Zabavna, a trpeča,
trpeča, a poučna.
Ja, naša šola je prav mučna.
Nam se že na počitnice mudi,
učitelji pa bi še kar razlagali
in naloge nalagali.

A enkrat
bo prišel ta dan,
ko vse te misli bodo stran.
Vendar do takrat,
pa z zvezki na dan.

Tia Kelc, 9. a

Brina Vidovič, 1. a, Moja šolska torba

Adam Toplak, 1. a, Moja šola

Jakob Pukšič, 1. t, Pomlad

Neža Kramberger, 1.a

Teo Memič, 1.a

... in nestrpno čakali ...

... POČITNICE

Kaj je to?
Je to žival,
je to ime,
so to gore, reke
al' vode?

NE.

To je za osnovnošolce
najlepši letni čas.

Takrat se sprostiš,
naspiš

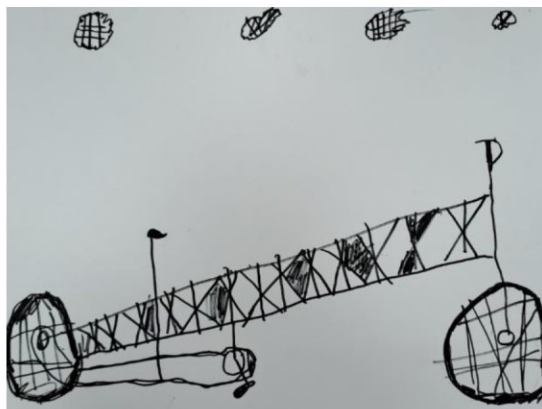
in se osebkov ne učiš.

Svet je lepši,
sonce sije,
pijača se hladi,
in sladoled topi.

Nuša Murko, 7. b

Sara Lešnik, 5. a, Školjka

Jaka M. Raišp, 2. t (risanje)

Marija Dvoršak, 5. a, Mesto

KONČNO

Končno je prišel ta čas,
čas, ko se narava prebudi
in ocen več ni.
Čas brezskrbnosti, sonca,
veselja in sreče.
Ko vsak dan zjutraj sediš
in za šolo nič ne skrbiš.
Edina skrb, ki v mislih ti je,
je sončna krema,
saj nočeš, da sonce opeče te.
Voda v bazenu me hladi,
in nič lepšega na svetu ni
kot zabava s prijatelji
na lep poletni dan.

Brina Mlačnik, 7. b

Maja Vavpotič, 7. b, Podvodni svet (barvni tuši)

POČITNICE

Vroče sonce posijalo je,
spet bolj toplo postalo je.

Šola proti koncu gre.
Juhej!
Poletje se pričelo je.

V šoli zadnje ocene lovimo,
po tihem pa se že zelo veselimo,
saj se je šola odločila,
da se bo na kratko poslovila
in si malo oddahnila.

Prijatelji, sošolci,
vsi veseli smo in komaj čakamo,
da skrbi odvržemo
in se na počitnice odpravimo.

Tadej Pauko, 8. a

VESELJE

Vsak dan je veselje,
ki polepša mi življenje.
Zven petja ptic v zraku
in sonce na oblaku.

Spet bliža se ta čas,
ko vriskamo na glas,
ko vsak dan je vroč
in mamin vrt cvetoč.

Vsak dan zabavam se,
pišem pesmi in poslušam
svoje srce.

Veseli kriki otrok vsepovsod.
Najboljša stvar na svetu je,
da spet so tu počitnice.

Brina Mlačnik, 7. b

Maša Furjan, 7. a, Podvodni svet (barvni tuši)

Neža Žugman, 8. b, Moj notranji jaz (komb. tehnika)

VSAK PO SVOJE

(himna učencev 9. razreda)

Skupaj smo rasli čez
vseh devet let
in odrasli v to, kar smo
in kar bomo.

Bili smo otroci majhni vsi
in brez vseh skrbi,
zdaj pa teh dni več ni,
zapijmo si.

Kdor zna, zna,
in mi znamo,
brez knjig in zvezkov,
mi več ne znamo,
spimo, učimo,
spimo, učimo ...

Vsak je, kar je.
Kam gre, zdaj ve,
gre pa vsak po svoje,
eni z znanjem, drugi brez,
tretji pa na morje.

Jaz sem, ti si, on, ona je,
v veselju in mladosti,
če vsi smo ali ne,
spomini so živi.

Zdaj naša pot se tu konča,
vsak gre po svoje.
Eni z znanjem, drugi brez,
tretji po svoje.

Nika Lah, 1. t, Mesto

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destnik-Trnovska vas

Izdala OŠ Destnik-Trnovska vas, junij 2023

Ravnatelj: mag. Drago Skurjeni

Zbrali in uredili: Mateja Miklošič in Elin Kamenšek Krajnc

Jezikovni pregled: Mateja Miklošič in Elin Kamenšek Krajnc

Oblikovanje: Elin Kamenšek Krajnc